

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/95/UE z dnia 22 października 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności przez niektóre duże jednostki oraz grupy ⁽¹⁾ 1**

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2014/793/UE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania 10**
- Umowa między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania 12

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (UE) nr 1221/2014 z dnia 10 listopada 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2015 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 43/2014 i (UE) nr 1180/2013 16**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1222/2014 z dnia 8 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym ⁽¹⁾	27
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1223/2014 z dnia 14 listopada 2014 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do uproszczonego zakończenia procedury uszlachetniania czynnego ⁽¹⁾	37
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1224/2014 z dnia 14 listopada 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	38

DECYZJE

2014/794/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej ustanowionego na mocy Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, w odniesieniu do sporządzenia listy 15 arbitrów	40
--	----

2014/795/UE:

★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 7 listopada 2014 r. przedłużająca obowiązywanie decyzji wykonawczej 2011/335/UE upoważniającej Republikę Litewską do zastosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej	44
---	----

2014/796/UE:

★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 7 listopada 2014 r. upoważniająca Republikę Łotewską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej	46
--	----

2014/797/UE:

★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 7 listopada 2014 r. upoważniająca Republikę Estońską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej	48
---	----

2014/798/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 13 listopada 2014 r. zmieniająca załącznik F do dyrektywy Rady 64/432/EWG w odniesieniu do formatu wzorów świadectw zdrowia dla wewnątrznijnego handlu bydłem i trzodą chlewną oraz dodatkowych wymogów zdrowotnych dotyczących włośnia krętego w odniesieniu do wewnątrznijnego handlu świniami domowymi (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 8336) ⁽¹⁾	50
---	----

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2014/799/UE:

★ Decyzja nr 4/2014 Komitetu Ambasadorów AKP-UE z dnia 23 października 2014 r. w sprawie mandatu, który ma zostać przyznany zarządowi Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw (CRP)	61
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/95/UE

z dnia 22 października 2014 r.

zmieniająca dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności przez niektóre duże jednostki oraz grupy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W komunikacie zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku — Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania — »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego«”, przyjętym w dniu 13 kwietnia 2011 r., Komisja wskazała na potrzebę zwiększenia przejrzystości informacji społecznych i środowiskowych przekazywanych przez jednostki ze wszystkich sektorów do podobnie wysokiego poziomu we wszystkich państwach członkowskich. Jest to w pełni spójne z możliwością wprowadzenia przez państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, wymogów dotyczących dalszych udoskołań w zakresie przejrzystości przekazywanych przez jednostki informacji niefinansowych, co z natury rzeczy wymaga ciągłych starań.
- (2) O potrzebie udoskonalenia ujawniania przez jednostki informacji społecznych i środowiskowych, poprzez przedstawienie odpowiedniego wniosku ustawodawczego, przypomniano w komunikacie Komisji zatytułowanym „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw”, przyjętym w dniu 25 października 2011 r.
- (3) W swoich rezolucjach z dnia 6 lutego 2013 r. zatytułowanych „Społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw: rozliczalne, przejrzyste i odpowiedzialne zachowanie przedsiębiorstw a trwały wzrost” oraz „Społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw: dbanie o interesy obywateli a droga do trwałego ożywienia gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu” Parlament Europejski podkreślił znaczenie ujawniania przez przedsiębiorstwa informacji na temat zrównoważonego rozwoju, takich jak informacje dotyczące czynników społecznych i środowiskowych, z myślą o określeniu zagrożeń dla zrównoważonego rozwoju oraz zwiększeniu zaufania inwestorów i konsumentów. Istotnie, ujawnianie informacji niefinansowych ma podstawowe znaczenie dla zarządzania przemianą w kierunku zrównoważonej gospodarki światowej poprzez połączenie długoterminowej rentowności ze sprawiedliwością społeczną i ochroną środowiska. W tym kontekście ujawnianie informacji niefinansowych pomaga w dokonywaniu pomiaru, nadzorze i zarządzaniu w odniesieniu do wyników jednostek oraz ich wpływu na społeczeństwo. Dlatego Parlament Europejski wezwał Komisję, aby przedstawiła wniosek ustawodawczy dotyczący ujawniania informacji niefinansowych przez jednostki, pozwalający na dużą elastyczność działania, tak aby uwzględnić wielowymiarowy charakter społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz różnorodność realizowanych przez przedsiębiorstwa strategii w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, jednocześnie dbając o odpowiednią porównywalność w celu uwzględnienia potrzeb inwestorów i innych zainteresowanych podmiotów, a także potrzeby zapewnienia konsumentom łatwego dostępu do informacji na temat wpływu przedsiębiorstw na społeczeństwo.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 47.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 29 września 2014 r.

- (4) Koordynacja przepisów krajowych dotyczących ujawniania informacji niefinansowych przez niektóre duże jednostki leży w interesie zarówno samych jednostek, jak i akcjonariuszy, współników i innych zainteresowanych stron. Koordynacja na tym polu jest konieczna, ponieważ większość tych jednostek działa w więcej niż jednym państwie członkowskim.
- (5) Niezbędne jest także ustanowienie pewnych minimalnych wymogów prawnych odnośnie do zakresu informacji, które powinny być podawane do publicznej wiadomości oraz do wiadomości właściwych organów przez jednostki na terenie całej Unii. Jednostki objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy powinny dawać prawidłowy i pełny obraz swojej polityki, wyników oraz ryzyka.
- (6) Aby zwiększyć spójność i porównywalność informacji niefinansowych ujawnianych na terytorium Unii, niektóre duże jednostki powinny przygotowywać oświadczenie na temat informacji niefinansowych zawierające informacje dotyczące przynajmniej kwestii środowiskowych, społecznych i pracowniczych, poszanowania praw człowieka, przeciwdziałania korupcji i łapownictwu. Sprawozdanie takie powinno zawierać opis polityki, wyników oraz ryzyka związanych z tymi sprawami oraz powinno być włączane do sprawozdania z działalności danej jednostki. Oświadczenie na temat informacji niefinansowych powinno też zawierać informacje na temat procesów należytej staranności wdrażanych przez jednostkę, również — w stosownych przypadkach i na zasadzie proporcjonalności — w odniesieniu do jej łańcuchów dostaw i podwykonawców, w celu identyfikacji obecnego lub potencjalnego negatywnego wpływu, zapobieżenia mu lub złagodzenia go. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia jednostek objętych niniejszą dyrektywą z obowiązku przygotowania oświadczenia na temat informacji niefinansowych, jeżeli przedstawione zostanie odrębne sprawozdanie dotyczące tego samego roku obrotowego i równoważne pod względem treści.
- (7) W przypadku gdy jednostki zobowiązane są do przygotowania sprawozdania niefinansowego, sprawozdanie to powinno zawierać, w odniesieniu do kwestii środowiskowych, szczegółowe informacje na temat obecnego i przewidywanego wpływu działalności jednostki na środowisko oraz, w stosownych przypadkach, na zdrowie i bezpieczeństwo, wykorzystywanie energii odnawialnej lub nieodnawialnej, emisję gazów cieplarnianych, zużycie wody i zanieczyszczenie powietrza. W odniesieniu do spraw społecznych i pracowniczych, informacje przedstawione w sprawozdaniu mogą dotyczyć działań podejmowanych w celu zapewnienia równouprawnienia płci, wdrożenia podstawowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy, warunków pracy, dialogu społecznego, poszanowania prawa pracowników do informacji i do wyrażania opinii, poszanowania praw związków zawodowych, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dialogu ze społecznościami lokalnymi lub działań podejmowanych w celu zapewnienia ochrony i rozwoju tych społeczności. W odniesieniu do praw człowieka oraz walki z korupcją i łapownictwem, oświadczenie na temat informacji niefinansowych może zawierać informacje na temat zapobiegania naruszaniu praw człowieka lub na temat stosowanych instrumentów walki z korupcją i łapownictwem.
- (8) Jednostki objęte niniejszą dyrektywą powinny przekazywać dostateczne informacje na temat kwestii, które wyróżniają się jako mogące z wysokim prawdopodobieństwem spowodować wystąpienie głównych ryzyk związanych z dotkliwymi skutkami, a także na temat ryzyk, które już wystąpiły. Dotkliwość takich skutków powinno się oceniać na podstawie ich zakresu i stopnia. Ryzyka niekorzystnego wpływu mogą wynikać z własnej działalności jednostki lub być związane z prowadzonymi przez nią operacjami oraz — w stosownych przypadkach i na zasadzie proporcjonalności — jej produktami, usługami i stosunkami gospodarczymi, co obejmuje łańcuchy dostaw i podwykonawców. Nie powinno to prowadzić do nakładania zbędnych dodatkowych obciążeń administracyjnych na małe i średnie przedsiębiorstwa.
- (9) Udostępniając te informacje, jednostki objęte niniejszą dyrektywą mogą opierać się na krajowych zasadach ramowych, unijnych zasadach ramowych, takich jak system ekozarządzania i audytu (EMAS), lub na międzynarodowych zasadach ramowych, takich jak inicjatywa ONZ Global Compact, wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka wdrażające ramy ONZ „Ochrona, poszanowanie i naprawa”, wytyczne Organizacji Współpracy Regionalnej i Rozwoju (OECD) dla przedsiębiorstw wielonarodowych, norma Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej ISO 26000, trójstronna deklaracja zasad Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej, Globalna Inicjatywa Sprawozdawcza lub inne uznane międzynarodowe zasady ramowe.
- (10) Państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie dostatecznych i skutecznych środków gwarantujących ujawnianie informacji niefinansowych przez jednostki zgodnie z niniejszą dyrektywą. W tym celu państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie skutecznych procedur krajowych umożliwiających wyegzekwowanie dopełniania obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie oraz dostępność tych procedur dla wszystkich osób fizycznych i prawnych, w których uzasadnionym interesie jest, zgodnie z prawem krajowym, zapewnienie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (11) W pkt 47 dokumentu końcowego przyjętego podczas konferencji ONZ Rio+20, zatytułowanego „Takiej przyszłości chcemy”, podkreśla się wagę sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju i zachęca się jednostki, w stosownych przypadkach, do rozważenia możliwości uwzględniania informacji dotyczących zrównoważonego rozwoju w ich cyklach sprawozdawczych. Zachęca się w nim także przemysł, zainteresowane rządy i odpowiednie zainteresowane strony, aby rozwijały modele najlepszych praktyk, w stosownych przypadkach za pomocą systemu ONZ, i wspomagały działania mające na celu integrację informacji finansowych i niefinansowych, biorąc pod uwagę doświadczenie płynące z istniejących już zasad ramowych.

- (12) Uzyskanie przez inwestorów dostępu do informacji niefinansowych stanowi ważny krok na drodze do stworzenia — do roku 2020 — zachęt rynkowych i politycznych, które nagradzałyby inwestycje przedsiębiorstw w wydajność, w ramach planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy.
- (13) W konkluzjach ze swojego posiedzenia w dniach 24–25 marca 2011 r. Rada Europejska wezwała do zmniejszenia ogólnych obciążeń regulacyjnych, zwłaszcza w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), zarówno na poziomie europejskim, jak i krajowym, a także zaproponowała środki zwiększające wydajność, podczas gdy strategia „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu ma na celu poprawę otoczenia biznesowego MŚP oraz promowanie ich umiędzynarodowienia. Zgodnie z zasadą „najpierw myśl na małą skalę” nowe wymogi dotyczące ujawniania informacji powinny mieć zatem zastosowanie jedynie do niektórych dużych jednostek i grup.
- (14) Zakres tych wymogów dotyczących ujawniania informacji niefinansowych powinien być określony poprzez odniesienie do średniej liczby pracowników, sumy bilansowej i obrotów netto. MŚP należy zwolnić z dodatkowych wymogów, a obowiązek ujawniania oświadczenia na temat informacji niefinansowych powinien być nałożony jedynie na te duże jednostki, które są jednostkami interesu publicznego, i na te jednostki interesu publicznego, które są jednostkami dominującymi dużej grupy, w obu przypadkach o średniej liczbie pracowników wyższej niż 500, w ujęciu skonsolidowanym w przypadku grupy. Nie powinno to uniemożliwiać państwom członkowskim nałożenia wymogu ujawniania informacji niefinansowych na jednostki i grupy inne niż jednostki objęte niniejszą dyrektywą.
- (15) Wiele jednostek objętych zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽¹⁾ należy do grup jednostek. Należy zatem sporządzać skonsolidowane sprawozdania z działalności, aby informacje dotyczące takich grup jednostek mogły być przekazywane członkom grupy oraz osobom trzecim. Przepisy krajowe regulujące skonsolidowane sprawozdania z działalności powinny zatem być skoordynowane w celu zapewnienia porównywalności i spójności informacji, które jednostki powinny ogłaszać w Unii.
- (16) Zadaniem biegłych rewidentów i firm audytorskich powinno być jedynie sprawdzenie, czy przedstawiono oświadczenie na temat informacji niefinansowych lub odrębne sprawozdanie. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia wymogu weryfikacji informacji zawartych w oświadczeniu na temat informacji niefinansowych lub odrębnym sprawozdaniu przez niezależny podmiot świadczący usługi atestacyjne.
- (17) Aby ułatwić ujawnianie informacji niefinansowych przez jednostki, Komisja powinna przygotować niewiążące wytyczne, w tym ogólne i sektorowe niefinansowe kluczowe wskaźniki wyników. Komisja powinna uwzględniać aktualne najlepsze praktyki, rozwój sytuacji międzynarodowej oraz wyniki odnośnych inicjatyw Unii. Komisja powinna prowadzić odpowiednie konsultacje, w tym z właściwymi zainteresowanymi stronami. Odnosząc się do aspektów środowiskowych, Komisja powinna brać pod uwagę co najmniej użytkowanie gruntów, zużycie wody, emisję gazów cieplarnianych oraz zużycie materiałów.
- (18) Zróżnicowanie kompetencji i poglądów członków organów administrujących, zarządzających i nadzorczych w jednostkach sprzyja dobremu zrozumieniu organizacji przedsiębiorstwa i działalności danej jednostki. Pozwala to członkom tych organów na konstruktywne kwestionowanie decyzji kierownictwa oraz na większą otwartość wobec innowacyjnych pomysłów, zapobiegając tym samym zjawisku ujednolicenia poglądów wśród członków organów jednostki, tzw. myśleniu grupowemu. Tym samym przyczynia się to do skutecznego nadzoru nad kierownictwem i dobrego zarządzania jednostką. Dlatego też ważne jest, aby zwiększyć przejrzystość w zakresie stosowanej polityki różnorodności. Dzięki temu uczestnicy rynku byłiby poinformowani o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego, a jednostki odczuwałyby pośredni nacisk, aby wprowadzić większe zróżnicowanie składu swoich organów.
- (19) Obowiązek ujawniania informacji na temat polityki różnorodności w organach administrujących, zarządzających i nadzorczych w zakresie aspektów takich, jak na przykład wiek, płeć lub wykształcenie i doświadczenie zawodowe, powinien mieć zastosowanie jedynie do niektórych dużych jednostek. Zgodnie z art. 20 dyrektywy 2013/34/UE ujawnione informacje dotyczące polityki różnorodności powinny stanowić część oświadczenia o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego. Jeżeli polityka różnorodności nie jest stosowana, nie powinno być obowiązku jej wprowadzenia, jednak w oświadczeniu o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego należy zawrzeć wyraźne wyjaśnienie takiej decyzji.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

- (20) Odnotowano inicjatywy na szczeblu Unii, w tym sprawozdawczość w podziale na kraje w odniesieniu do niektórych sektorów, a także odniesienia Rady Europejskiej, zawarte w jej konkluzjach z dnia 22 maja 2013 r. i 19–20 grudnia 2013 r., do sprawozdawczości w podziale na kraje w przypadku dużych spółek i grup oraz podobne przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾, jak również międzynarodowe wysiłki na rzecz poprawy przejrzystości sprawozdawczości finansowej. W kontekście G8 i G20 zwrócono się do OECD o sporządzenie standardowego formularza sprawozdawczego dla jednostek wielonarodowych, służącego informowaniu organów podatkowych o osiągniętych zyskach i zapłaconych podatkach na całym świecie. Takie działania stanowią uzupełnienie propozycji zawartych w niniejszej dyrektywie, jako środki właściwe do danych celów.
- (21) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwiększenie znaczenia, spójności i porównywalności informacji ujawnianych przez niektóre duże jednostki i grupy na terenie Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (22) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym takich jak swoboda działalności gospodarczej, poszanowanie życia prywatnego oraz ochrona danych osobowych. Niniejsza dyrektywa powinna być wykonywana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (23) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2013/34/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2013/34/UE

W dyrektywie 2013/34/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Oświadczenie na temat informacji niefinansowych

1. Duże jednostki, które są jednostkami interesu publicznego, przekraczające na dzień bilansowy kryterium średniej liczby 500 pracowników w ciągu roku obrotowego, ujmują w sprawozdaniu z działalności oświadczenie na temat informacji niefinansowych zawierające informacje — w stopniu niezbędnym do zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji jednostki oraz wpływu jej działalności — dotyczące co najmniej kwestii środowiskowych, społecznych i pracowniczych, poszanowania praw człowieka, przeciwdziałania korupcji i łapownictwu, w tym:

- a) krótki opis modelu biznesowego jednostki;
- b) opis polityk stosowanych przez jednostkę w odniesieniu do tych kwestii, w tym do wdrożonych procesów należytej staranności;
- c) wynik tych polityk;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- d) główne ryzyka związane z tymi kwestiami, powiązane z operacjami jednostki, w tym — w stosownych przypadkach i na zasadzie proporcjonalności — jej stosunkami gospodarczymi, produktami lub usługami, które mogą wywierać niekorzystny wpływ w tych dziedzinach, oraz sposób zarządzania tymi ryzykami przez jednostkę;
- e) niefinansowe kluczowe wskaźniki wyników związane z daną działalnością.

Jeżeli jednostka nie stosuje żadnej polityki odnośnie do przynajmniej jednej z wymienionych kwestii, w oświadczeniu na temat informacji niefinansowych podaje się dokładne wyjaśnienie uzasadniające taką decyzję.

Oświadczenie na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich przypadkach zawiera również odniesienia do kwot wykazanych w rocznych sprawozdaniach finansowych oraz dodatkowe objaśnienia z nimi związane.

Państwa członkowskie mogą pozwolić na pominięcie, w wyjątkowych przypadkach, informacji dotyczących oczekiwanych wydarzeń lub spraw będących przedmiotem toczących się negocjacji, jeżeli — zgodnie z należytą uzasadnioną opinią członków organów administrujących, zarządczych i nadzorczych, którzy działają w ramach kompetencji przypisanych im na mocy prawa krajowego i na których spoczywa wspólna odpowiedzialność za tę opinię — ujawnienie takich informacji miałooby poważnie szkodliwy wpływ na sytuację handlową jednostki, pod warunkiem że takie pominięcie nie uniemożliwia prawidłowego i obiektywnego zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji jednostki oraz wpływu jej działalności.

Wymagając ujawnienia informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie przewidują, że jednostki mogą opierać się na krajowych, unijnych lub międzynarodowych zasadach ramowych, przy czym wówczas jednostki wskazują, z jakich zasad ramowych korzystały.

2. Jednostki spełniające obowiązek określony w ust. 1 uznaje się za spełniające obowiązek związany z analizą informacji niefinansowych określony w art. 19 ust. 1 akapit trzeci.

3. Jednostka będąca jednostką zależną nie podlega obowiązkowi określonemu w ust. 1, o ile jednostka ta i jej jednostki zależne objęte są skonsolidowanym sprawozdaniem z działalności lub odrębnym sprawozdaniem innej jednostki, sporządzanym zgodnie z art. 29 i z niniejszym artykułem.

4. Jeżeli jednostka sporządza odrębne sprawozdanie obejmujące ten sam rok obrotowy — niezależnie od tego, czy oparte jest ono na krajowych, unijnych lub międzynarodowych zasadach ramowych, czy też nie — i zawierające informacje wymagane do sporządzenia oświadczenia na temat informacji niefinansowych zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie mogą zwolnić tę jednostkę z obowiązku sporządzania oświadczenia na temat informacji niefinansowych określonego w ust. 1, o ile takie odrębne sprawozdanie:

- a) jest publikowane wraz ze sprawozdaniem z działalności zgodnie z art. 30; lub
- b) jest podawane do publicznej wiadomości w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym sześciu miesięcy po dniu bilansowym, na stronie internetowej jednostki, i odniesienie do niego znajduje się w sprawozdaniu z działalności.

Ust. 2 stosuje się odpowiednio do jednostek sporządzających odrębne sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

5. Państwa członkowskie zapewniają sprawdzenie przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską, czy przedstawiono oświadczenie na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w ust. 1, lub odrębne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4.

6. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby informacje zawarte w oświadczeniu na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w ust. 1, lub w odrębnym sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 4, zostały zweryfikowane przez niezależny podmiot świadczący usługi atestacyjne.”;

2) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) opis polityki różnorodności stosowanej do organów administrujących, zarządzających i nadzorczych jednostki w odniesieniu do aspektów takich jak na przykład wiek, płeć lub wykształcenie i doświadczenie zawodowe, celów tej polityki różnorodności, sposobu jej realizacji oraz skutków w danym okresie sprawozdawczym. Jeżeli nie stosuje się takiej polityki, oświadczenie zawiera wyjaśnienie takiej decyzji.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Biegły rewident lub firma audytorska wydaje opinię zgodnie z art. 34 ust. 1 akapit drugi dotyczącą informacji opracowanych na mocy ust. 1 lit. c) i d) niniejszego artykułu oraz sprawdza, czy informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), e), f) i g) niniejszego artykułu, zostały przedstawione.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie mogą zwolnić jednostki, o których mowa w ust. 1, które wyemitowały jedynie papiery wartościowe inne niż akcje dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE, ze stosowania ust. 1 lit. a), b), e), f) i g) niniejszego artykułu, chyba że jednostki takie wyemitowały akcje będące przedmiotem obrotu w ramach wielostronnej platformy obrotu w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 15 dyrektywy 2004/39/WE.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Niezależnie od art. 40, ust. 1 lit. g) nie ma zastosowania do małych i średnich jednostek.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Skonsolidowane oświadczenie na temat informacji niefinansowych

1. Jednostki interesu publicznego, które są jednostkami dominującymi dużej grupy przekraczającej na dzień bilansowy, w ujęciu skonsolidowanym, kryterium średniej liczby 500 pracowników w ciągu roku obrotowego, ujmują w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności skonsolidowane oświadczenie na temat informacji niefinansowych zawierające informacje — w stopniu niezbędnym do zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji jednostki oraz wpływu jej działalności — dotyczące przynajmniej kwestii środowiskowych, społecznych i pracowniczych, poszanowania praw człowieka, przeciwdziałania korupcji i łapownictwu, w tym:

- a) krótki opis modelu biznesowego grupy;
- b) opis polityk stosowanych przez grupę odnośnie do tych kwestii, w tym do wdrożonych procesów należytej staranności;
- c) wynik tych polityk;
- d) główne ryzyka związane z tymi kwestiami, powiązane z operacjami grupy, w tym — w stosownych przypadkach i na zasadzie proporcjonalności — jej stosunkami gospodarczymi, produktami lub usługami, które mogą wywierać niekorzystny wpływ w tych dziedzinach, oraz sposób zarządzania tymi ryzykami przez grupę;
- e) niefinansowe kluczowe wskaźniki wyników związanych z daną działalnością.

Jeżeli grupa nie stosuje żadnej polityki odnośnie do przynajmniej jednej z wymienionych kwestii, w skonsolidowanym oświadczeniu na temat informacji niefinansowych podaje się dokładne wyjaśnienie uzasadniające taką decyzję.

Skonsolidowane oświadczenie na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w akapicie pierwszym, w odpowiednich przypadkach zawiera również odniesienia do kwot wykazanych w skonsolidowanych sprawozdaniach finansowych oraz dodatkowe objaśnienia z nimi związane.

Państwa członkowskie mogą pozwolić na pominięcie, w wyjątkowych przypadkach, informacji dotyczących oczekiwanych wydarzeń lub spraw będących przedmiotem toczących się negocjacji, jeżeli — zgodnie z należytą opinią członków organów administrujących, zarządczych i nadzorczych, którzy działają w ramach kompetencji przypisanych im na mocy prawa krajowego i na których spoczywa wspólna odpowiedzialność za tę opinię — ujawnienie takich informacji miałoby poważnie szkodliwy wpływ na sytuację handlową grupy, pod warunkiem że takie pominięcie nie uniemożliwia prawidłowego i obiektywnego zrozumienia rozwoju, wyników i sytuacji grupy oraz wpływu jej działalności.

Wymagając ujawnienia informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie przewidują, że jednostka dominująca może opierać się na krajowych, unijnych lub międzynarodowych zasadach ramowych, przy czym wówczas jednostka dominująca wskazuje, z jakich zasad ramowych korzystała.

2. Jednostkę dominującą spełniającą obowiązek określony w ust. 1 uznaje się za spełniającą obowiązek związany z analizą informacji niefinansowych określony w art. 19 ust. 1 akapit trzeci i w art. 29.

3. Jednostka dominująca będąca jednocześnie jednostką zależną nie podlega obowiązkowi określonemu w ust. 1, o ile ta jednostka dominująca i jej jednostki zależne objęte są skonsolidowanym sprawozdaniem z działalności lub odrębnym sprawozdaniem innej jednostki, sporządzanym zgodnie z art. 29 i z niniejszym artykułem.

4. Jeżeli jednostka dominująca sporządza odrębne sprawozdanie obejmujące ten sam rok obrotowy i dotyczące całej grupy — niezależnie od tego, czy oparte jest ono na krajowych, unijnych lub międzynarodowych zasadach ramowych, czy też nie — i zawierające informacje wymagane do sporządzenia skonsolidowanego oświadczenia na temat informacji niefinansowych zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie mogą zwolnić tę jednostkę dominującą z obowiązku sporządzania skonsolidowanego oświadczenia na temat informacji niefinansowych określonego w ust. 1, o ile takie odrębne sprawozdanie:

- a) jest publikowane wraz ze skonsolidowanym sprawozdaniem z działalności zgodnie z art. 30; lub
- b) jest podawane do publicznej wiadomości w rozsądnym terminie, nieprzekraczającym sześciu miesięcy po dniu bilansowym, na stronie internetowej jednostki dominującej, i odniesienie do niego znajduje się w skonsolidowanym sprawozdaniu z działalności.

Ust. 2 stosuje się odpowiednio do jednostek dominujących sporządzających odrębne sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

5. Państwa członkowskie zapewniają sprawdzenie przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską, czy przedstawiono skonsolidowane oświadczenie na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w ust. 1, lub odrębne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4.

6. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby informacje zawarte w skonsolidowanym oświadczeniu na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w ust. 1, lub w odrębnym sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 4, zostały zweryfikowane przez niezależny podmiot świadczący usługi atestacyjne.”;

4) art. 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorczych jednostki — działający w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego — wspólnie odpowiadali za zapewnienie, by:

- a) roczne sprawozdania finansowe, sprawozdanie z działalności, oświadczenie o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego, jeżeli przedstawiane oddzielnie, oraz sprawozdanie, o którym mowa w art. 19a ust. 4; oraz
- b) skonsolidowane sprawozdania finansowe, skonsolidowane sprawozdania z działalności, skonsolidowane oświadczenie o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego, jeżeli przedstawiane oddzielnie, oraz sprawozdanie, o którym mowa w art. 29a ust. 4;

były sporządzane i ogłaszane zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002.”;

5) w art. 34 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do oświadczenia na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w art. 19a ust. 1, do skonsolidowanego oświadczenia na temat informacji niefinansowych, o którym mowa w art. 29a ust. 1, ani do odrębnych sprawozdań, o których mowa w art. 19a ust. 4 i art. 29a ust. 4.”;

6) w art. 48 przed ostatnim akapitem dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sprawozdaniu rozważa się również — uwzględniając rozwój sytuacji w OECD i wyniki odnośnych inicjatyw europejskich — możliwość nałożenia na duże jednostki obowiązku sporządzania sprawozdania rocznego w podziale na kraje, dla poszczególnych państw członkowskich i państw trzecich, w których prowadzą one działalność, zawierającego co najmniej informacje na temat wypracowanych zysków, podatków zapłaconych od zysków oraz otrzymanych dotacji publicznych.”.

Artykuł 2

Wytyczne dotyczące sprawozdawczości

Komisja przygotowuje niewiążące wytyczne dotyczące metodologii raportowania informacji niefinansowych, w tym niefinansowych kluczowych — ogólnych i sektorowych — wskaźników wyników, z myślą o ułatwieniu odpowiedniego, użytecznego i porównywalnego ujawniania informacji niefinansowych przez jednostki. Prowadząc te działania, Komisja konsultuje się z odpowiednimi zainteresowanymi stronami.

Komisja opublikuje wytyczne do dnia 6 grudnia 2016 r.

Artykuł 3

Przegląd

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia niniejszej dyrektywy, dotyczące między innymi aspektów takich jak jej zakres, szczególnie w odniesieniu do dużych jednostek nienotowanych na rynku regulowanym, jej skuteczność oraz poziom zapewnianych wytycznych i metod. Sprawozdanie zostanie opublikowane do dnia 6 grudnia 2018 r., a w stosownym przypadku towarzyszyć mu będą wnioski ustawodawcze.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 6 grudnia 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stanowią, że przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, mają być stosowane do wszystkich jednostek objętych zakresem art. 1 w roku obrotowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2017 r. lub w ciągu roku kalendarzowego 2017.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

B. DELLA VEDOVA

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 7 listopada 2014 r.

w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania

(2014/793/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 115 w związku z art. 218 ust. 6 lit. b) i art. 218 ust. 8 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2013/671/UE ⁽¹⁾ dnia 17 lutego 2014 r. podpisano Umowę między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (zwaną dalej „Umową”), z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.
- (2) Celem Umowy jest zapewnienie dalszego stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy, pomimo zmiany jej statusu, mechanizmów przewidzianych w dyrektywie Rady 2011/16/UE ⁽²⁾ i dyrektywie Rady 2003/48/WE ⁽³⁾, których celem jest w szczególności walka z oszustwami podatkowymi oraz transgranicznym unikaniem opodatkowania.
- (3) Umowa powinna zostać zawarta,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania.

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/671/UE z dnia 15 listopada 2013 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz.U. L 313 z 22.11.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 38).

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii notyfikacji przewidzianej w art. 7 Umowy ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

UMOWA**między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa Unii dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności oraz współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania**

UNIA EUROPEJSKA,

i

REPUBLIKA FRANCUSKA, w imieniu wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy,

zwane dalej razem „Stronami”,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota terytorialna Saint-Barthélemy stanowi integralną część Republiki Francuskiej, jednak zgodnie z decyzją Rady Europejskiej 2010/718/UE ⁽¹⁾ od dnia 1 stycznia 2012 r. nie jest już częścią Unii Europejskiej.
- (2) W celu dalszej ochrony interesów Unii, w szczególności walki z transgranicznymi przypadkami oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, należy zapewnić, aby prawodawstwo Unii dotyczące współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania oraz opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek nadal miało zastosowanie do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy. Należy również zapewnić, aby wszelkie akty zmieniające to prawodawstwo miały także zastosowanie do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Stosowanie dyrektyw Rady 2011/16/UE i 2003/48/WE oraz aktów powiązanych**

1. Republika Francuska i pozostałe państwa członkowskie stosują do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy dyrektywę Rady 2011/16/UE ⁽²⁾, a także wszelkie środki przyjęte w celu wdrożenia tej dyrektywy.
2. Republika Francuska i pozostałe państwa członkowskie stosują do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy dyrektywę dyrektywę Rady 2003/48/WE ⁽³⁾, a także wszelkie środki przyjęte w celu wdrożenia tej dyrektywy.
3. Republika Francuska i pozostałe państwa członkowskie stosują do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy akty prawne Unii przyjęte na podstawie dyrektywy, o których mowa w ust. 1 i 2.
4. Strony oświadczają, że Komisja Europejska spełnia wobec wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy te same zadania, co zadania przewidziane w dyrektywach 2011/16/UE i 2003/48/WE oraz w innych związanych z tymi dyrektywami aktach prawnych przyjętych przez Radę w celu ułatwienia współpracy administracyjnej między właściwymi organami państw członkowskich.

Artykuł 2**Mające zastosowanie wersje aktów prawnych Unii, o których mowa w niniejszej Umowie**

Wszelkie odesłania w niniejszej Umowie do dyrektyw 2011/16/UE i 2003/48/WE, a także do innych aktów prawnych Unii, o których mowa w art. 1 ust. 3 i 4 niniejszej Umowy, są rozumiane jako odesłanie do tych dyrektyw i aktów powiązanych, w wersji obowiązującej w danym momencie, z uwzględnieniem ewentualnych późniejszych aktów zmieniających.

⁽¹⁾ Decyzja Rady Europejskiej 2010/718/UE z dnia 29 października 2010 r. w sprawie zmiany wobec Unii Europejskiej statusu wyspy Saint-Barthélemy (Dz.U. L 325 z 9.12.2010, s. 4).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG, (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 38).

Artykuł 3

Właściwe organy, centralne biura łącznikowe, łącznikowe organy administracyjne i właściwi urzędnicy

Strony oświadczają, że właściwe organy wyznaczone na mocy dyrektywy 2003/48/WE oraz właściwe organy, centralne biura łącznikowe, łącznikowe organy administracyjne i właściwi urzędnicy wyznaczeni na mocy dyrektywy 2011/16/UE przez państwa członkowskie spełniają te same funkcje i mają te same kompetencje, do celów wykonania tych dyrektyw, wobec wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy, zgodnie z art. 1 niniejszej Umowy.

Artykuł 4

Monitorowanie

Republika Francuska przekazuje Komisji Europejskiej dane statystyczne i informacje dotyczące stosowania niniejszej Umowy do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy. Odbywa się to w tym samym zakresie, formie i terminach, co przekazywanie danych i informacji, które należy przekazywać w odniesieniu do stosowania dyrektyw 2011/16/UE i 2003/48/WE wobec terytoriów francuskich, do których dyrektywy te mają zastosowanie.

Artykuł 5

Procedura wzajemnego porozumienia między właściwymi organami

1. W przypadku gdy wykonanie lub interpretacja niniejszej Umowy stwarzają trudności lub budzą wątpliwości w stosunkach między właściwym organem wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy a właściwym organem lub właściwymi organami państw członkowskich, organy te dążą do rozstrzygnięcia sporu w drodze wzajemnego porozumienia. O wynikach postępowania pojednawczego informują one Komisję Europejską, która następnie informuje o nich pozostałe państwa członkowskie.
2. W przypadku kwestii związanych z interpretacją Komisja Europejska może wziąć udział w konsultacjach na wniosek dowolnego właściwego organu, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 6

Rozstrzyganie sporów między Stronami niniejszej Umowy

1. W przypadku sporu między Stronami dotyczącego interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy Strony spotykają się przed ewentualnym wniesieniem sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z ust. 2.
2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest jedyną instytucją właściwą do rozstrzygania sporów między Stronami dotyczących stosowania lub interpretacji niniejszej Umowy. Sprawę do Trybunału Sprawiedliwości może wnieść którakolwiek ze Stron.

Artykuł 7

Wejście w życie

Strony powiadamiają się wzajemnie zakończenie procedur wymaganych do wejścia w życie niniejszej Umowy. Niniejsza Umowa staje się skuteczna w dniu następującym po dniu otrzymania drugiej notyfikacji.

Artykuł 8

Czas obowiązywania i wypowiedzenie

Niniejszą Umowę zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jej wypowiedzenia przez jedną ze Stron w formie pisemnego powiadomienia drugiej Strony drogą dyplomatyczną. Niniejsza Umowa wygasa dwanaście miesięcy od daty tej notyfikacji.

Artykuł 9

Języki Umowy

Niniejszą Umowę sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach w językach: angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są jednakowo autentyczne.

Съставено в Брюксел на седемнадесети февруари две хиляди и четиринадесета година.

Hecho en Bruselas, el diecisiete de febrero de dos mil catorce.

V Bruselu dne sedmnáctého února dva tisíce čtrnáct.

Udfærdiget i Bruxelles den syttende februar to tusind og fjorten.

Geschehen zu Brüssel am siebzehnten Februar zweitausendvierzehn.

Kahe tuhande neljateistkümnenda aasta veebruarikuu seitsmeteistkümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα επτά Φεβρουαρίου δύο χιλιάδες δεκατέσσερα.

Done at Brussels on the seventeenth day of February in the year two thousand and fourteen.

Fait à Bruxelles, le dix-sept février deux mille quatorze.

Sastavljeno u Bruxellesu sedamnaestog veljače dvije tisuće četrnaeste.

Fatto a Bruxelles, addì diciassette febbraio duemilaquattordici.

Briselē, divi tūkstoši četrpadsmitā gada septiņpadsmitajā februārī.

Priimta du tūkstančiai keturioliktą metų vasario septynioliktą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezertizennegyedik év február havának tizenhetedik napján.

Magħmul fi Brussell, fis-sbatax-il jum ta' Frar tas-sena elfejn u erbatax.

Gedaan te Brussel, de zeventiende februari tweeduizend veertien.

Sporządzono w Brukseli dnia siedemnastego lutego roku dwa tysiące czternastego.

Feito em Bruxelas, em dezassete de fevereiro de dois mil e catorze.

Întocmit la Bruxelles la şaptesprezece februarie două mii paisprezece.

V Bruseli sedemnásteho februára dvetisícštrnásť.

V Bruslju, dne sedemnajstega februarja leta dva tisoč štirinajst.

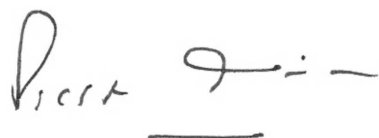
Tehty Brysselissä seitsemäntenätoista päivänä helmikuuta vuonna kaksituhattaneljätoista.

Som skedde i Bryssel den sjuttonde februari tjugohundrafjorton.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europsku uniju
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Għall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

За Франската република
Por la República Francesa
Za Francouzskou republiku
For Den Franske Republik
Für die Französische Republik
Prantsuse Vabariigi nimel
Για τη Γαλλική Δημοκρατία
For the French Republic
Pour la République française
Za Francusku Republiku
Per la Repubblica francese
Francijas Republikas vārdā –
Prancūzijas Republikos vardu
A Francia Köztársaság részéről
Għar-Repubblika Franċiża
Voor de Franse Republiek
W imieniu Republiki Francuskiej
Pela República Francesa
Pentru Republica Franceză
Za Francúzsku republiku
Za Francosko republiko
Ranskan tasavallan puolesta
För Republiken Frankrike

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1221/2014

z dnia 10 listopada 2014 r.

ustalające uprawnienia do połowów na 2015 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 43/2014 i (UE) nr 1180/2013

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 43 ust. 3 Traktatu stanowi, że Rada, na wniosek Komisji, przyjmie środki dotyczące ustalania i przydziału wielkości dopuszczalnych połowów.
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾ wymaga by przy przyjmowaniu środków ochronnych uwzględniać dostępne opinie naukowe, techniczne i ekonomiczne, w tym w stosownych przypadkach sprawozdań sporządzanych przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) i inne organy doradcze a także wszelkie porady otrzymywane od komitetów doradczych.
- (3) Obowiązkiem Rady jest przyjęcie środków dotyczących ustalania i przydziału uprawnień do połowów, w tym, w stosownych przypadkach, pewnych warunków funkcjonalnie z nimi związanych. Uprawnienia do połowów należy przydzielić państwom członkowskim w taki sposób, by zapewnić względną stabilność działalności połowowej każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do każdego stada lub rodzaju rybołówstwa z uwzględnieniem celów wspólnej polityki rybołówstwa określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013.
- (4) Całkowite dopuszczalne połowy (TAC) należy zatem ustalać zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1380/2013 i z uwzględnieniem zasad, o których mowa w motywie 2.
- (5) W przypadku małych gatunków pelagicznych (śledź atlantycki i szprot) oraz połowów dorsza i łososa w Morzu Bałtyckim obowiązek wyładunku przewidziany w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r. Art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje, że w sytuacji, gdy wprowadzony zostaje obowiązek wyładunku w odniesieniu do danego stada ryb, uprawnienia do połowów ustala się przy uwzględnieniu przejścia od ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają wyładunki, do ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają połowy.
- (6) W odniesieniu do stad objętych szczegółowymi planami wieloletnimi uprawnienia do połowów należy ustalać zgodnie z zasadami określonymi w tych planach. Co za tym idzie, limity połowowe należy ustanowić zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1098/2007 ⁽²⁾ („plan dotyczący dorsza w Morzu Bałtyckim”).
- (7) Opinia naukowa dotycząca nakładu połowowego dla dorsza w Morzu Bałtyckim przedstawiona przez Międzynarodową Radę Badań Morza (ICES) wskazuje, że w przypadkach, w których obowiązek wyładunku ma zastosowanie do konkretnego stada, ustanowienie niższych limitów nakładu połowowego nie przyczyniłoby się do realizacji celów zreformowanej wspólnej polityki rybołówstwa. Właściwe jest zatem ustanowienie limitów nakładu połowowego dla stada dorsza w podobszarach ICES 22–24 na poziomie z roku 2014. Ustanowienie limitów nakładu połowowego na poziomie z roku 2014 ułatwi wprowadzenie obowiązku wyładunku i przyczyni się do realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007 z dnia 18 września 2007 r. ustanawiające wieloletni plan w zakresie zasobów dorsza w Morzu Bałtyckim oraz połowów tych zasobów, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 779/97 (Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 1).

- (8) W świetle opinii naukowej możliwe jest wprowadzenie elastycznego zarządzania nakładem połowowym dotyczącym zasobów dorsza w podobszarach ICES 22–24 Morza Bałtyckiego bez szkody dla założeń planu dotyczącego dorsza w Morzu Bałtyckim i nie powodując zwiększenia śmiertelności połowowej. Taka elastyczność umożliwiłaby skuteczniejsze zarządzanie nakładem połowowym, jeżeli kwoty nie zostały przydzielone jednakowo flocie państwa członkowskiego, i ułatwiłaby szybką reakcję na przenoszenie kwot. Państwo członkowskie powinno zatem mieć możliwość przydzielenia statkom rybackim pływającym pod jego banderą dodatkowej liczby dni przebywania poza portem, gdy taka sama liczba dni przebywania poza portem została odebrana innym statkom rybackim pływającym pod jego banderą.
- (9) Najnowsze opinie naukowe wskazują, że ICES nie udało się ustalić biologicznych punktów odniesienia dla zasobów dorsza w podobszarach ICES 25–32 i zaleciła ona dla tego stada dorsza określenie TAC zgodnie z podejściem stosowanym w przypadku ograniczonego dostępu do danych. Brak biologicznych punktów odniesienia sprawia, że niemożliwe jest zgodne z zasadami ustalenie uprawnień do połowów w odniesieniu do zasobów dorsza w podobszarach ICES 25–32. Ponieważ nieustalenie uprawnień do połowów mogłyby stanowić poważne zagrożenie dla trwałości tego stada, należy ustalić odpowiednią wysokość TAC dla tego stada dorsza na poziomie wynikającym z podejścia opracowanego i zalecanego przez ICES, a także ustalić ograniczenia nakładu połowowego na poziomie z 2014 r. Ustalenie limitów nakładu połowowego na poziomie z roku 2014 ułatwi wprowadzenie obowiązku wyładunku, umożliwi bardziej selektywne połowy i przyczyni się do realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013.
- (10) Korzystanie z uprawnień do połowów określonych w niniejszym rozporządzeniu podlega przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33 oraz 34 dotyczącym odpowiednio zapisu połowów i nakładu połowowego oraz przekazywania danych dotyczących wyczerpania uprawnień do połowów. Należy zatem określić kody dotyczące wyładunków stad objętych niniejszym rozporządzeniem, które państwa członkowskie powinny stosować, przysyłając dane Komisji.
- (11) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 847/96⁽²⁾ wprowadzono dodatkowe warunki dotyczące corocznego zarządzania TAC, w tym przepisy dotyczące elastyczności zawarte w art. 3 i 4, odpowiednio w odniesieniu do zasobów objętych przezornościowymi i analitycznymi TAC. Na podstawie art. 2 tego rozporządzenia, ustalając TAC, Rada określa zasoby, w odniesieniu do których art. 3 lub 4 nie mają zastosowania, w szczególności na podstawie biologicznego stanu zasobów. Ostatnio mechanizm elastyczności obejmującej kolejny rok został wprowadzony w art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 dla wszystkich stad, których dotyczy obowiązek wyładunku. W związku z tym, w celu uniknięcia nadmiernej elastyczności, która podważyłaby zasady racjonalnej i odpowiedzialnej eksploatacji żywych zasobów morza, utrudniłaby realizację celów wspólnej polityki rybołówstwa i pogorszyłaby biologiczny stan zasobów, należy wyjaśnić, że art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96 mają zastosowanie w odniesieniu do analitycznych TAC tylko wówczas, gdy nie korzysta się z elastyczności obejmującej kolejny rok przewidzianej w art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (12) Opinia naukowa dotycząca szprota w Morzu Północnym obejmuje okres od lipca do czerwca następnego roku, choć TAC ustala się na okres od stycznia do grudnia. Najnowsza opinia naukowa dotycząca okresu od lipca 2014 r. do czerwca 2015 r. wskazuje, że można znacznie zwiększyć TAC. W drugim półroczu 2014 r. dostępność szprota jest zatem większa niż przewidywano. Ze względu na to, że to stado jest przedmiotem oceny analitycznej i że znajduje się w bezpiecznych granicach biologicznych, spełnione są warunki stosowania art. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96 umożliwiających elastyczność kwot w poszczególnych latach, dlatego też należy umożliwić tę elastyczność, by zapewnić jak najefektywniejsze wykorzystanie zwiększonej dostępności szprota. Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014⁽³⁾.
- (13) Rozporządzenie (UE) nr 43/2014 obecnie zezwala, by państwo członkowskie wykorzystało w roku 2015 wszelkie niewykorzystane limity do wysokości 10 % kwot dostępnych danemu państwu w roku 2014 w stosunku do niektórych stad. W dniu 6 sierpnia 2014 r. Federacja Rosyjska nałożyła embargo na przywóz pewnych produktów rolnych i produktów rybołówstwa z Unii. Skutkiem tego wywóz niektórych produktów do Rosji jesienią 2014 r., który przewidywali producenci, okazał się niemożliwy, a w niektórych przypadkach trudno jest znaleźć w krótkim terminie alternatywne rynki zbytu. W tej wyjątkowej sytuacji i ze względu na pilny charakter sprawy konieczne jest umożliwienie pewnych dostosowań w sezonie połowowym 2014. Uwzględniając pozytywną opinię naukową oraz pozytywne podejście odpowiednich państw nadbrzeżnych, właściwe jest umożliwienie — na zasadzie wyjątku i wyłącznie w odniesieniu do stad, których najbardziej lub bezpośrednio dotyczy rosyjskie embargo — zwiększenia odsetku kwot niewykorzystanych w roku 2014, które mogą zostać przeniesione na rok 2015. Ten środek wyjątkowy jest ograniczony do sezonu połowowego 2014. Oczekuje się, że

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzające dodatkowe, ustalone z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami (Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 43/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach Unii oraz — w odniesieniu do statków unijnych — w niektórych wodach nienależących do Unii (Dz.U. L 24 z 28.1.2014, s. 1).

umożliwi on znalezienie nowych rynków lub dostosowanie połowów, o ile embargo będzie nadal obowiązywało w roku 2015. Z tych samych przyczyn należy wprowadzić do rozporządzenia Rady (UE) nr 1180/2013 ⁽¹⁾ odpowiednią możliwość przeniesienia niewykorzystanych uprawnień do połowów. Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) nr 43/2014 i (UE) nr 1180/2013.

- (14) Aby uniknąć zakłócenia działalności połowowej oraz zapewnić rybakom unijnym środki utrzymania, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r. Z uwagi na pilny charakter niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu. Ze względów określonych w motywie 13 przepisy dotyczące możliwości przeniesienia niewykorzystanych w 2014 r. uprawnień do połowów powinny być stosowane ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa uprawnienia do połowów na rok 2015 w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do statków rybackich Unii prowadzących działalność na Morzu Bałtyckim.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „ICES” oznacza Międzynarodową Radę Badań Morza;
- 2) „Morze Bałtyckie” oznacza obszary ICES IIIb, IIIc i IIId;
- 3) „podobzar” oznacza podobzar ICES Morza Bałtyckiego, jak określono w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 2187/2005 ⁽²⁾;
- 4) „statek rybacki” oznacza jakiegokolwiek statek wyposażony do celów połowów przemysłowych żywych zasobów morza;
- 5) „unijny statek rybacki” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany w Unii;
- 6) „nakład połowowy” oznacza iloczyn zdolności oraz działalności statku rybackiego; w przypadku grupy statków rybackich jest to suma nakładów połowowych wszystkich statków rybackich w tej grupie;
- 7) „stado” oznacza żywy zasób morza występujący w danym obszarze zarządzania;
- 8) „całkowity dopuszczalny połów” (TAC) oznacza ilość ryb w ramach każdego stada, która może być:
 - (i) złowiona w okresie jednego roku w przypadku połowów podlegających obowiązkowi wyładunku zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013; lub
 - (ii) wyławiana w okresie jednego roku, w przypadku połowów nieobjętych obowiązkiem wyładunku zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1180/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2014 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim (Dz.U. L 313 z 22.11.2013, s. 4).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Belt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1434/98 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (Dz.U. L 349 z 31.12.2005, s. 1).

- 9) „kwota” oznacza część TAC przydzieloną Unii, państwu członkowskiemu lub państwu trzeciemu;
- 10) „dni przebywania poza portem” oznacza dowolny nieprzerwany okres 24 godzin lub jego część, podczas którego statek rybacki przebywa poza portem.

ROZDZIAŁ II

UPRAWNIENIA DO POŁÓWÓW

Artykuł 4

TAC i przydziały

Wielkości TAC, kwoty oraz — w stosownych przypadkach — warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane, określono w załączniku I.

Artykuł 5

Przepisy szczególne dotyczące przydziałów uprawnień do połowów

Przydział uprawnień do połowów dla państw członkowskich określony w niniejszym rozporządzeniu pozostaje bez uszczerbku dla:

- a) wymian dokonywanych na podstawie art. 16 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- b) odliczeń i przeniesień dokonywanych na podstawie art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- c) dodatkowych wyładunków dozwolonych na podstawie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96 lub art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- d) ilości zatrzymanych zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96 lub przeniesionych na podstawie art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- e) odliczeń dokonywanych na podstawie art. 105, 106 i 107 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

Artykuł 6

Warunki wyładunku połowów i przyłowów niepodlegających obowiązkowi wyładunku

Połowy i przyłowy gładzicy zatrzymuje się na burcie lub wyładowuje jedynie wówczas, jeżeli połowów dokonały statki Unii pływające pod banderą państwa członkowskiego posiadającego kwotę połowową i kwota ta nie została wyczerpana.

Artykuł 7

Ograniczenia nakładu połowowego

Ograniczenia nakładu połowowego określono w załączniku II.

ROZDZIAŁ III

ELASTYCZNOŚĆ W USTALANIU UPRAWNIENI DO POŁÓWÓW ODNOŚNIE DO NIEKTÓRYCH STAD

Artykuł 8

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 43/2014

W rozporządzeniu (UE) nr 43/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 18a wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:
 - „m) śledź atlantycki w obszarach VIIa, VIIg, VIIh, VIIj oraz VIIk;
 - n) ostroboki w wodach Unii obszarów IIa, IVa, VI, VIIa–c, VIIe–k, VIIIa, VIIIb, VIIIc oraz VIIIe; w wodach Unii i wodach międzynarodowych obszaru Vb; wodach międzynarodowych obszarów XII i XIV.”;
 - b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
 - „7. W drodze odstępstwa od ust. 4 odsetek 10 % kwoty zwiększa się o dodatkowe 15 % w odniesieniu do stad, o których mowa w ust. 1 lit. c), d), f), g), j), k), m) oraz n).”;

- 2) w załączniku IA pozycja dotycząca szprota i powiązanych przyłówów w wodach UE obszarów IIa i IV otrzymuje brzmienie:

„Gatunek:	Szprot i powiązane przyłowy <i>Sprattus sprattus</i>	Obszar:	Wody Unii obszarów IIa oraz IV (SPR/2AC4-C)
Belgia	1 546 ⁽²⁾		
Dania	122 383 ⁽²⁾		
Niemcy	1 546 ⁽²⁾		
Francja	1 546 ⁽²⁾		
Niderlandy	1 546 ⁽²⁾		
Szwecja	1 330 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
Zjednoczone Królestwo	5 103 ⁽²⁾		
Unia	135 000		
Norwegia	9 000		
TAC	144 000		TAC analityczny

⁽¹⁾ Łącznie z dobijkami.

⁽²⁾ Co najmniej 98 % wyładunków odliczanych od tej kwoty muszą stanowić szproty. Przyłowy zimnicy i witlinka należy odliczać od pozostałych 2 % kwoty (OTH/*2AC4C)."

Artykuł 9

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 1180/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 1180/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Elastyczność w ustalaniu uprawnień do połowów odnośnie do niektórych stad

1. Niniejszy artykuł stosuje się do następujących stad:

- śledź atlantycki w podrejonach ICES 30–31;
- śledź atlantycki w wodach Unii podrejonach ICES 25–27, 28.2, 29 i 32;
- śledź atlantycki w podrejonie ICES 28.1;
- szprot w unijnych wodach podrejonów ICES 22–32.

2. Wszelkie ilości niewykorzystane w roku 2014 przez dane państwo członkowskie w ramach kwoty dotyczącej stad określonych w ust. 1 w wysokości do 25 % tej kwoty dodaje się do celów obliczenia kwoty danego państwa członkowskiego w odniesieniu do danego stada na rok 2015. Wszelkie ilości przenoszone na rzecz innych państw członkowskich zgodnie z art. 16 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 (*) oraz wszelkie ilości odejmowane zgodnie z art. 37, 105 i 107 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 są uwzględniane do celów ustalenia ilości wykorzystanych i ilości niewykorzystanych na mocy niniejszego ustępu.

3. Do stad określonych w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96 w odniesieniu do danego państwa członkowskiego.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).";

- 2) w załączniku I dodaje się następujący przypis dotyczący pozycji odnoszących się do następujących stad: śledź atlantycki w podrejonach 30–31, śledź atlantycki w wodach Unii podrejonów 25–27, 28.2, 29 i 32, śledź atlantycki w podrejonie 28.1, szprot w wodach Unii podobszarów 22–32:

„Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 10

Przekazywanie danych

Państwa członkowskie, przysyłając Komisji zgodnie z art. 33 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 dane odnoszące się do ilości złowionych lub wyładowanych zasobów, stosują kody stad wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Elastyczność

1. O ile w załączniku I do niniejszego rozporządzenia nie określono inaczej, art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96 stosuje się do stad, w przypadku których obowiązuje TAC przezornościowy, a art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 4 tego rozporządzenia — do stad, w przypadku których obowiązuje TAC analityczny.

2. Art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96 nie mają zastosowania w przypadku, gdy państwo członkowskie korzysta z elastyczności obejmującej kolejny rok przewidzianej w art. 15 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Art. 8 i 9, które stosuje się jednak ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2014 r.

W imieniu Rady
M. MARTINA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

**WIELKOŚCI TAC OBOWIĄZUJĄCE DLA STATKÓW UNII NA OBSZARACH, GDZIE WPROWADZONO TAC,
W PODZIALE NA GATUNKI I OBSZARY**

W tabelach poniżej określono TAC i kwoty (w tonach masy w relacji pełnej, o ile nie określono inaczej) w podziale na stada oraz warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane.

Odniesienia do obszarów połowowych oznaczają odniesienia do obszarów ICES, o ile nie określono inaczej.

Stada ryb zostały wymienione zgodnie z kolejnością alfabetyczną łacińskich nazw gatunków.

Na użytek niniejszego rozporządzenia podaje się poniższą tabelę porównawczą nazw łacińskich i nazw zwyczajowych:

Nazwa systematyczna	Kod alfa-3	Nazwa zwyczajowa
<i>Clupea harengus</i>	HER	Śledź atlantycki
<i>Gadus morhua</i>	COD	Dorsz
<i>Pleuronectes platessa</i>	PLE	Gładzica
<i>Salmo salar</i>	SAL	Łosoś atlantycki
<i>Sprattus sprattus</i>	SPR	Szprot

Gatunek:	Śledź atlantycki <i>Clupea harengus</i>	Obszar:	Podrejony 30-31 HER/3D30.; HER/3D31.
Finlandia	129 923		
Szwecja	28 547		
Unia	158 470		
TAC	158 470		TAC analityczny

Gatunek:	Śledź atlantycki <i>Clupea harengus</i>	Obszar:	Podrejony 22-24 HER/3B23.; HER/3C22.; HER/3D24.
Dania	3 115		
Niemcy	12 259		
Finlandia	2		
Polska	2 891		
Szwecja	3 953		
Unia	22 220		
TAC	22 220		TAC analityczny Nie stosuje się art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

Gatunek:	Śledź atlantycki <i>Clupea harengus</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonów 25–27, 28.2, 29 i 32 HER/3D25.; HER/3D26.; HER/3D27.; HER/3D28.2; HER/3D29.; HER/3D32.
Dania	3 596		
Niemcy	953		
Estonia	18 363		
Finlandia	35 845		
Łotwa	4 532		
Litwa	4 772		
Polska	40 723		
Szwecja	54 667		
Unia	163 451		
TAC	Nie dotyczy		TAC analityczny

Gatunek:	Śledź atlantycki <i>Clupea harengus</i>	Obszar:	Podrejon 28.1 HER/03D.RG
Estonia	17 908		
Łotwa	20 872		
Unia	38 780		
TAC	38 780		TAC analityczny

Gatunek:	Dorsz <i>Gadus morhua</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonów 25–32 COD/3D25.; COD/3D26.; COD/3D27.; COD/3D28.; COD/3D29.; COD/3D30.; COD/3D31.; COD/3D32.
Dania	11 814		
Niemcy	4 700		
Estonia	1 151		
Finlandia	904		
Łotwa	4 393		
Litwa	2 894		
Polska	13 603		
Szwecja	11 969		
Unia	51 429		
TAC	Nie dotyczy		TAC przezornościowy Nie stosuje się art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

Gatunek:	Dorsz <i>Gadus morhua</i>	Obszar:	Podrejon 22–24 COD/3B23.; COD/3C22.; COD/3D24.
Dania	6 941		
Niemcy	3 393		
Estonia	154		
Finlandia	136		
Łotwa	574		
Litwa	372		
Polska	1 857		
Szwecja	2 473		
Unia	15 900		
TAC	15 900		

TAC analityczny
Nie stosuje się art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

Gatunek:	Gładzica <i>Pleuronectes platessa</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonów 22–32 PLE/3B23.; PLE/3C22.; PLE/3D24.; PLE/3D25.; PLE/3D26.; PLE/3D27.; PLE/3D28.; PLE/3D29.; PLE/3D30.; PLE/3D31.; PLE/3D32.
Dania	2 443		
Niemcy	271		
Polska	511		
Szwecja	184		
Unia	3 409		
TAC	3 409		

TAC przezrościowy

Gatunek:	Łosoś atlantycki <i>Salmo salar</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonów 22–31 SAL/3B23.; SAL/3C22.; SAL/3D24.; SAL/3D25.; SAL/3D26.; SAL/3D27.; SAL/3D28.; SAL/3D29.; SAL/3D30.; SAL/3D31.
Dania	19 879 ⁽¹⁾		
Niemcy	2 212 ⁽¹⁾		
Estonia	2 020 ⁽¹⁾		
Finlandia	24 787 ⁽¹⁾		
Łotwa	12 644 ⁽¹⁾		
Litwa	1 486 ⁽¹⁾		
Polska	6 030 ⁽¹⁾		
Szwecja	26 870 ⁽¹⁾		
Unia	95 928 ⁽¹⁾		
TAC	Nie dotyczy		

TAC analityczny
Nie stosuje się art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

⁽¹⁾ Wyrażona w sztukach ryb.

Gatunek:	Łosoś atlantycki <i>Salmo salar</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonu 32 SAL/3D32.
Estonia	1 344 ⁽¹⁾		
Finlandia	11 762 ⁽¹⁾		
Unia	13 106 ⁽¹⁾		
TAC	Nie dotyczy		TAC przezornościowy

⁽¹⁾ Wyrażona w sztukach ryb.

Gatunek:	Szprot <i>Sprattus sprattus</i>	Obszar:	Wody Unii podrejonów 22–32 SPR/3B23.; SPR/3C22.; SPR/3D24.; SPR/3D25.; SPR/3D26.; SPR/3D27.; SPR/3D28.; SPR/3D29.; SPR/3D30.; SPR/3D31.; SPR/3D32.
Dania	21 068		
Niemcy	13 347		
Estonia	24 465		
Finlandia	11 029		
Łotwa	29 548		
Litwa	10 689		
Polska	62 706		
Szwecja	40 729		
Unia	213 581		
TAC	Nie dotyczy		TAC analityczny

ZAŁĄCZNIK II

OGRANICZENIA NAKŁADU POŁOWOWEGO

1. Państwa członkowskie przyznają statkom rybackim, pływającym pod ich banderą i prowadzącym połowy z użyciem włoków, niewodów duńskich lub podobnych narzędzi połowowych o rozmiarze oczek równym co najmniej 90 mm, lub z użyciem sieci skrzelowych, sieci oplatających lub drygawic o rozmiarze oczek równym co najmniej 90 mm, za pomocą sznurów stawnych dennych, takli (z wyjątkiem takli dryfujących), węd ręcznych oraz węd ciągnionych, prawo do maksymalnie:
 - a) 147 dni przebywania poza portem w podrejonach ICES 22–24, z wyjątkiem okresu od dnia 1 do dnia 30 kwietnia, kiedy to ma zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1098/2007; oraz
 - b) 146 dni przebywania poza portem w podrejonach ICES 25–28, z wyjątkiem okresu od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia, kiedy to ma zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1098/2007.
 2. Roczna maksymalna liczba dni przebywania poza portem, podczas których statek rybacki może być obecny na dwóch obszarach, o których mowa w pkt 1 lit. a) i b), poławiając narzędziami połowowymi określonymi w pkt 1, nie może przekraczać maksymalnej liczby dni przebywania poza portem przyznanej dla jednego z tych dwóch obszarów.
 3. W drodze odstępstwa od pkt 1 i 2, gdy wymaga tego skuteczne zarządzanie uprawnieniami do połowów, państwo członkowskie może przyznać statkom rybackim pływającym pod jego banderą dodatkowe dni przebywania poza portem, w przypadku gdy taka sama liczba dni przebywania poza portem została odebrana innym statkom rybackim pływającym pod jego banderą, podlegającym ograniczeniom nakładu w tym samym obszarze, i gdy wyrażona w kW zdolność połowowa każdego ze statków rybackich, z których dokonuje się przeniesienia, jest taka sama lub większa niż zdolność połowowa statków rybackich, na które dokonuje się przeniesienia. Liczba statków rybackich, na które dokonuje się przeniesienia, nie może przekroczyć 15 % liczby wszystkich statków danego państwa członkowskiego, o których mowa w pkt 1.
-

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1222/2014**z dnia 8 października 2014 r.****uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących określenia metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 131 ust. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2013/36/UE upoważniono właściwe lub wyznaczone organy państw członkowskich do nakładania na globalne instytucje o znaczeniu systemowym surowszych wymogów w zakresie funduszy własnych w celu zrównoważenia wyższego ryzyka, jakie dla systemu finansowego stanowią te instytucje, oraz potencjalnych skutków ich upadku dla podatników. W dyrektywie tej zarysowano niektóre podstawowe zasady metody identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz kwalifikowania tych instytucji do podkategorii zależnie od ich znaczenia systemowego. W zależności od tej kwalifikacji nakładany na nie będzie dodatkowy wymóg w zakresie kapitału podstawowego Tier I — bufor globalnych instytucji o znaczeniu systemowym. Ta metoda identyfikacji i kwalifikowania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym opiera się na pięciu kategoriach mierzących systemowe znaczenie danego banku dla globalnego rynku finansowego i została ona uściślona w niniejszym rozporządzeniu.
- (2) Aby postępować zgodnie z podejściem przyjętym w dyrektywie 2013/36/UE, niniejsze rozporządzenie powinno uwzględniać standardy Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego dotyczące metody oceny banków globalnych o znaczeniu systemowym oraz surowszego wymogu dotyczącego zdolności do pokrycia strat, których podstawę stanowią ramy dla globalnych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym ustanowione przez Radę Stabilności Finansowej w następstwie raportu „Ograniczenie pokusy nadużycia stwarzanej przez instytucje finansowe o znaczeniu systemowym — zalecenia i ramy czasowe przedstawione przez Radę Stabilności Finansowej”.
- (3) W dyrektywie 2013/36/UE jasno określono, że metoda identyfikacji i kwalifikowania jest zharmonizowana we wszystkich państwach członkowskich dzięki stosowaniu jednolitych i przejrzystych parametrów służących ustalaniu ogólnego wyniku danego podmiotu w celu zmierzenia jego znaczenia systemowego. Aby sprawić, by próba banków i grup bankowych — zarówno działających w Unii, jak i działających na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich — stanowiąca odniesienie służące odzwierciedleniu globalnego systemu finansowego była jednolita w całej Unii, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) powinien określić tę próbę. Wykluczanie z tej próby i dodawanie do niej w oparciu o ocenę w ramach nadzoru powinno mieć miejsce wyłącznie w celu zapewnienia jej funkcjonowania jako punktu odniesienia i nie powinno wynikać z innych względów.
- (4) Procedura identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym powinna opierać się na porównywalnych danych i uwzględniać to, że instytucje potrzebują jasnego określenia, czy i w jakim zakresie będzie miał do nich zastosowanie wymóg bufora, a zatem ramy czasowe i procedury odnoszące się do tego procesu powinny stanowić część metody. Ponieważ jednak identyfikacja globalnych instytucji o znaczeniu systemowym powinna opierać się na aktualnych danych dotyczących próby dużych grup bankowych, z których część działa na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich, potrzebne dane nie będą dostępne wcześniej niż w drugiej połowie każdego roku. Aby umożliwić instytucjom spełnienie wymagań wynikających z ich statusu globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, wymóg bufora powinien stawać się skuteczny po upływie około jednego roku od ich identyfikacji jako globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.
- (5) W dyrektywie 2013/36/UE ustanowiono pięć kategorii służących pomiarowi znaczenia systemowego, składających się z wymiernych wskaźników. W celu zminimalizowania obciążenia administracyjnego dla instytucji i organów kategorie te są identyczne z kategoriami stosowanymi przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego. Przy uściśnianiu wymiernych wskaźników w niniejszym rozporządzeniu należy stosować to samo podejście. Wskaźniki należy tak wybrać, aby odzwierciedlały różne aspekty potencjalnych negatywnych skutków upadku danego podmiotu i jego krytyczne dla stabilności systemu finansowego funkcje. Układem odniesienia dla oceny znaczenia systemowego powinny być globalne rynki finansowe i gospodarka światowa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

- (6) Aby określić precyzyjną metodę identyfikacji i kwalifikowania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z podstawowymi zasadami ustanowionymi w dyrektywie 2013/36/UE, ważne jest jasne określenie pojęć „odnośny podmiot”, „wartość wskaźnika”, „mianownik” i „graniczny wynik” poprzez zdefiniowanie ich na potrzeby niniejszego rozporządzenia.
- (7) Znaczenie systemowe każdej grupy bankowej mierzone przy pomocy wskaźników na zasadzie skonsolidowanej należy wyrażać jako indywidualny ogólny wynik dla danego roku, będący miarą jej pozycji względem pozostałych podmiotów wchodzących w skład próby. W oparciu o ten ogólny wynik należy identyfikować banki jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym i kwalifikować je do podkategorii, do których mają zastosowanie różne wymogi bufora kapitałowego. Przy obliczaniu wyniku jako średniej wyników w poszczególnych kategoriach każdej z pięciu kategorii należy przypisać wagę wynoszącą 20 %. Do kategorii zastępowalności należy zastosować ograniczenie na potrzeby obliczania ogólnego wyniku z uwagi na to, że — na podstawie analizy danych do roku 2013 włącznie — kategoria ta okazała się mieć nieproporcjonalnie wysoki wpływ na wynik banków, które mają dominującą pozycję w zakresie świadczenia usług płatniczych oraz usług gwarantowania emisji i przechowywania aktywów.
- (8) Odpowiednie organy powinny mieć możliwość stosowania należytej oceny w ramach nadzoru w celu przekwalifikowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym z niższej podkategorii do wyższej podkategorii lub w celu uznania danego podmiotu za globalną instytucję o znaczeniu systemowym, której ogólny wynik jest niższy od granicznego wyniku najniższej podkategorii. Ponieważ cel takiej identyfikacji poprzez ocenę w ramach nadzoru jest taki sam jak cel zwykłej procedury ustalania wyników, kryterium, na którym ma się opierać ta ocena, powinno również być znaczenie systemowe banku dla globalnego rynku finansowego i gospodarki światowej, zgodnie z metodą stosowaną przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego. Ryzyko upadku banku nie powinno stanowić kryterium, ponieważ jest już ono uwzględnione w innych wymogach ostrożnościowych, między innymi w ramach łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko oraz, w stosownych przypadkach, w dodatkowych wymogach w zakresie funduszy własnych takich jak bufor ryzyka systemowego.
- (9) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez EUNB.
- (10) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Grupy Interesariuszy powołanej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾.
- (11) Niniejsze rozporządzenie powinno się stosować od dnia 1 stycznia 2015 r., ponieważ wymóg utrzymywania bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym ustanowiony w art. 131 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE będzie stosowany i stopniowo wprowadzany od dnia 1 stycznia 2016 r. W związku z powyższym — oraz w celu poinformowania w odpowiednim czasie instytucji o buforze globalnych instytucji o znaczeniu systemowym mającym wobec nich zastosowanie i zapewnienia im wystarczającego czasu na pozyskanie wymaganego kapitału — najpóźniej z początkiem 2015 r. należy zidentyfikować globalne instytucje o znaczeniu systemowym.
- (12) Wymóg bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym powinien być wprowadzany stopniowo w okresie trzech lat zgodnie z art. 162 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE: pierwszy etap stosowania wymogu, o którym mowa w art. 162 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, powinien się rozpocząć w dniu 1 stycznia 2016 r. w odniesieniu do tych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, które zostały zidentyfikowane przez odpowiednie organy z początkiem 2015 r., na podstawie danych z końca lat obrotowych sprzed lipca 2014 r. Drugi etap stosowania wymogu bufora globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, o którym mowa w art. 162 ust. 5 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE, powinien się rozpocząć w dniu 1 stycznia 2017 r. w odniesieniu do tych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, które zostały zidentyfikowane przez odpowiednie organy do końca 2015 r. lub najpóźniej z początkiem 2016 r., na podstawie danych z końca lat obrotowych sprzed lipca 2015 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

W niniejszym rozporządzeniu określa się metodę, zgodnie z którą organ państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 131 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE (zwany dalej „odpowiednim organem”), identyfikuje, na zasadzie skonsolidowanej, odnośny podmiot jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym, oraz metodę definiowania podkategorii globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i ich kwalifikowania do tych podkategorii na podstawie ich znaczenia systemowego, a także, jako część metody, ramy czasowe i dane, które należy stosować na potrzeby identyfikacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „odnośny podmiot” oznacza unijną instytucję dominującą lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub instytucję, która nie jest jednostką zależną unijnej instytucji dominującej ani unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej ani unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;
- 2) „wartość wskaźnika” oznacza indywidualną wartość wskaźnika dla każdego wskaźnika określonego w art. 6 i dla każdego odnośnego podmiotu wchodzącego w skład próby, a dla każdego banku działającego na podstawie zezwolenia udzielonego w państwie trzecim — porównywalną indywidualną wartość podaną do wiadomości publicznej zgodnie ze standardami uzgodnionymi na poziomie międzynarodowym;
- 3) „mianownik” oznacza dla każdego wskaźnika całkowitą łączną wartość wartości wskaźników odnośnych podmiotów i banków działających na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich, wchodzących w skład próby;
- 4) „graniczny wynik” oznacza wartość wyniku określającą najniższą granicę oraz granice między pięcioma podkategoriami zdefiniowanymi w art. 131 ust. 9 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 3

Wspólne parametry metody

1. EUNB określa próbę instytucji lub grup, których wartości wskaźników należy stosować jako wartości referencyjne reprezentujące globalny sektor bankowy na potrzeby obliczania wyników, uwzględniając standardy uzgodnione na poziomie międzynarodowym, w szczególności próbę stosowaną przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego do celów identyfikacji banków globalnych o znaczeniu systemowym, i do dnia 31 lipca każdego roku powiadamia odpowiednie organy o odnośnych podmiotach włączonych do próby.

Próba, w której skład wchodzi odnośne podmioty i banki działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich, obejmuje 75 największych jednostek z tego zbioru wybranych na podstawie całkowitej ekspozycji zdefiniowanej w art. 6 ust. 1, a także odnośne podmioty, które w poprzednim roku zostały uznane za globalne instytucje o znaczeniu systemowym, i banki w państwach trzecich, które również w poprzednim roku zostały uznane za banki globalne o znaczeniu systemowym.

EUNB wyklucza lub dodaje odnośne podmioty lub banki działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich, jeżeli jest to niezbędne — i w stopniu, w jakim jest to niezbędne — do zapewnienia odpowiedniego układu odniesienia dla oceny znaczenia systemowego, odzwierciedlającego globalne rynki finansowe i gospodarkę światową, uwzględniając standardy uzgodnione na poziomie międzynarodowym, w tym próbę stosowaną przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego.

2. Nie później niż w dniu 31 lipca każdego roku odpowiedni organ zgłasza do EUNB wartości wskaźników każdego odnośnego podmiotu działającego na podstawie zezwolenia udzielonego na obszarze jego jurysdykcji, którego miara ekspozycji przekracza 200 mld EUR. Odpowiedni organ zapewnia, aby wartości wskaźników były identyczne z wartościami przekazanymi do Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego oraz z wartościami ujawnionymi przez dany odnośny podmiot zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1030/2014⁽¹⁾. Odpowiedni organ korzysta ze wzorów określonych w powyższym rozporządzeniu.

3. EUNB oblicza mianowniki na podstawie wartości wskaźników zgłoszonych przez odpowiedni organ na podstawie ust. 2, uwzględniając standardy uzgodnione na poziomie międzynarodowym, w szczególności mianowniki opublikowane przez Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego dla danego roku, i powiadamia o nich odpowiednie organy. Mianownikiem wskaźnika jest łączna suma wartości wskaźników dla wszystkich wchodzących w skład próby odnośnych podmiotów i banków działających na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich, zgłoszonych w odniesieniu do odnośnych podmiotów na podstawie ust. 2 i ujawnionych na dzień 31 lipca odnośnego roku przez banki działające na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1030/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do jednolitych formatów i dat do celów ujawniania wartości stosowanych do określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 284 z 30.9.2014, s. 14).

Artykuł 4

Procedura identyfikacji

1. Nie później niż w dniu 15 grudnia każdego roku odpowiedni organ oblicza wyniki odnośnych podmiotów włączonych do próby, o której powiadomił EUNB, które to podmioty działają na podstawie zezwolenia udzielonego na obszarze jego jurysdykcji. W przypadku gdy odpowiedni organ, kierując się należyłą oceną w ramach nadzoru, uznaje odnośny podmiot za globalną instytucję o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 10 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE, nie później niż w dniu 15 grudnia każdego roku odpowiedni organ przekazuje do EUNB szczegółowe oświadczenie na piśmie dotyczące powodów takiej kwalifikacji.
2. Identyfikacja odnośnego podmiotu jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym i zakwalifikowanie do podkategorii stają się skuteczne z dniem 1 stycznia drugiego roku następującego po roku kalendarzowym, w którym ustalono mianowniki zgodnie z art. 3.

Artykuł 5

Identyfikacja podmiotu jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, ustalanie wyników i kwalifikowanie do podkategorii

1. Podstawą wartości wskaźników dla odnośnego podmiotu są zgłoszone dane z końca poprzedniego roku obrachunkowego, na zasadzie skonsolidowanej, a dla banków działających na podstawie zezwolenia udzielonego w państwach trzecich — dane ujawnione zgodnie ze standardami uzgodnionymi na poziomie międzynarodowym. Odpowiednie organy mogą stosować wartości wskaźników odnośnych podmiotów, dla których koniec roku obrachunkowego przypada w dniu 30 czerwca, na podstawie ich sytuacji na dzień 31 grudnia.
2. Odpowiedni organ ustala wynik każdego odnośnego podmiotu wchodzącego w skład próby jako zwykłą średnią wyników w poszczególnych kategoriach, z zastrzeżeniem, że maksymalny wynik w kategorii mierzącej zastępowalność może wynosić 500 punktów bazowych. Wynik w każdej kategorii oblicza się jako zwykłą średnią wartości będących wynikiem podzielenia każdej z wartości wskaźników w tej kategorii przez mianownik wskaźnika podany do wiadomości przez EUNB. Wyniki wyraża się w punktach bazowych i zaokrągla do najbliższego całego punktu bazowego.
3. Najniższy graniczny wynik wynosi 130 punktów bazowych. Podkategorie wyznacza się w następujący sposób:
 - a) podkategoria 1 obejmuje wyniki od 130 do 229 punktów bazowych;
 - b) podkategoria 2 obejmuje wyniki od 230 do 329 punktów bazowych;
 - c) podkategoria 3 obejmuje wyniki od 330 do 429 punktów bazowych;
 - d) podkategoria 4 obejmuje wyniki od 430 do 529 punktów bazowych;
 - e) podkategoria 5 obejmuje wyniki od 530 do 629 punktów bazowych.
4. Odpowiedni organ identyfikuje odnośny podmiot jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym, jeżeli wynik tego podmiotu jest równy lub wyższy od najniższego granicznego wyniku. Podstawę decyzji o uznaniu odnośnego podmiotu za globalną instytucję o znaczeniu systemowym w wyniku dokonania należytej oceny w ramach nadzoru zgodnie z art. 131 ust. 10 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE stanowi ocena, czy upadek tego podmiotu miałby znaczny niekorzystny wpływ na globalny rynek finansowy i gospodarkę światową.
5. Odpowiedni organ kwalifikuje globalną instytucję o znaczeniu systemowym do danej podkategorii w zależności od jej wyniku. Podstawę decyzji o przeniesieniu globalnej instytucji o znaczeniu systemowym z niższej podkategorii do wyższej podkategorii w wyniku dokonania należytej oceny w ramach nadzoru zgodnie z art. 131 ust. 10 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE stanowi ocena, czy jej upadek miałby bardziej niekorzystny wpływ na globalny rynek finansowy i gospodarkę światową.
6. Decyzje, o których mowa w ust. 4 i 5, mogą być poparte pomocniczymi wskaźnikami, niebędącymi wskaźnikami prawdopodobieństwa upadku odnośnego podmiotu. Takie decyzje zawierają dobrze udokumentowane i dające się zweryfikować informacje ilościowe i jakościowe.

Artykuł 6

Wskaźniki

1. Kategoria mierząca wielkość grupy składa się z jednego wskaźnika równego całkowitej ekspozycji grupy, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku.
2. Kategoria mierząca wzajemne powiązania grupy z systemem finansowym składa się z wszystkich następujących wskaźników, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku:
 - a) aktywa w obrębie systemu finansowego;
 - b) pasywa w obrębie systemu finansowego;
 - c) papiery wartościowe znajdujące się w obrocie.
3. Kategoria mierząca zastępowalność usług lub infrastruktury finansowej zapewnianych przez grupę składa się z wszystkich następujących wskaźników, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku:
 - a) przechowywane aktywa;
 - b) działalność płatnicza;
 - c) transakcje gwarantowane na rynkach akcji i papierów dłużnych.
4. Kategoria mierząca złożoność grupy składa się z wszystkich następujących wskaźników, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku:
 - a) wartość nominalna instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
 - b) aktywa klasyfikowane na poziomie 3 hierarchii wartości godziwej mierzonej zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1255/2012 ⁽¹⁾;
 - c) papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży.
5. Kategoria mierząca transgraniczną działalność grupy składa się z wszystkich następujących wskaźników, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku:
 - a) należności transgraniczne;
 - b) zobowiązania transgraniczne.
6. W odniesieniu do zgłaszanych danych wyrażonych w walutach innych niż euro odpowiedni organ stosuje odpowiedni kurs walutowy, uwzględniając referencyjny kurs walutowy publikowany przez Europejski Bank Centralny, obowiązujący w dniu 31 grudnia, oraz standardy międzynarodowe. W odniesieniu do wskaźnika działalności płatniczej, o którym mowa w ust. 3 lit. b), odpowiedni organ stosuje średnie kursy walutowe dla danego roku.

Artykuł 7

Przepisy przejściowe

Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 akapit pierwszy EUNB ustala próbę służącą identyfikacji odnośnych podmiotów jako globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w 2014 r. do dnia 14 stycznia 2015 r. Do dnia 21 stycznia 2015 r. odpowiednie organy zgłaszają do EUNB wartości wskaźników dotyczące odnośnych podmiotów wchodzących w skład tej próby na podstawie danych z końca lat obrotowych sprzed lipca 2014 r. Do dnia 30 stycznia 2015 r. EUNB oblicza mianowniki dla roku 2014 na podstawie powyższych wartości wskaźników. W oparciu o te mianowniki odpowiednie organy ustalają wyniki odnośnych podmiotów za rok 2014. Odpowiednie organy dokonują również identyfikacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i kwalifikują je do podkategorii. Jednocześnie odpowiedni organ zgłasza zidentyfikowane globalne instytucje o znaczeniu systemowym Komisji, ERRS i EUNB oraz publikuje ich nazwy wraz z ich wynikami za rok 2014 do dnia 28 lutego 2015 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1255/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Rachunkowości (MSR) 12, Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 1 i 13 oraz Interpretacji Komitetu ds. Interpretacji Międzynarodowej Sprawozdawczości Finansowej (KIMSF) 20 (Dz.U. L 360 z 29.12.2012, s. 78).

Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 2 identyfikacja odnośnego podmiotu jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym i jego kwalifikacja do podkategorii na podstawie wyników za rok 2014 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Dla celów art. 6 wskaźniki ustala się w następujący sposób:

1. Całkowita ekspozycja

Całkowita ekspozycja jest łączną wartością sumy pozycji bilansowych oraz sumy instrumentów pochodnych i pozycji pozabilansowych, na zasadzie skonsolidowanej, obejmującą podmioty objęte konsolidacją do celów księgowych, lecz nie podmioty objęte konsolidacją do celów regulacyjnych w oparciu o analizę ryzyka, pomniejszoną o korekty regulacyjne.

Całkowitą ekspozycję wyznacza się według księgowej miary ekspozycji (stosując jednak szerszy zakres konsolidacji) z zastrzeżeniem następujących zasad:

- do miary ekspozycji włącza się ekspozycje bilansowe inne niż z tytułu instrumentów pochodnych, bez rezerw szczególnych i korekt aktualizujących wartość wyceny (na przykład korekt wyceny kredytowej),
- kompensowanie pożyczek i depozytów jest niedozwolone,
- zabezpieczenia rzeczowe lub finansowe, gwarancje lub zakupione ograniczenie ryzyka kredytowego nie zmniejszają ekspozycji bilansowych.

Pozycje bilansowe są sumą następujących elementów:

- a) ekspozycji kontrahentów z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne;
- b) wartości brutto transakcji finansowania papierów wartościowych;
- c) ekspozycji kontrahentów z tytułu transakcji finansowania papierów wartościowych;
- d) większej z dwóch następujących wartości: (i) innych aktywów, po odliczeniu uznanych za aktywa papierów wartościowych otrzymanych w ramach transakcji finansowania papierów wartościowych, i (ii) zera.

Pozycje pozabilansowe są sumą następujących elementów:

- a) potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne;
- b) wartości nominalnej pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji kredytowej wynoszącym 0 %, po odliczeniu 100 % bezwarunkowo odwoływalnych zobowiązań z tytułu kart kredytowych oraz 100 % pozostałych bezwarunkowo odwoływalnych zobowiązań;
- c) 10 % bezwarunkowo odwoływalnych zobowiązań z tytułu kart kredytowych;
- d) 10 % pozostałych bezwarunkowo odwoływalnych zobowiązań;
- e) wartości nominalnej pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji kredytowej wynoszącym 20 %;
- f) wartości nominalnej pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji kredytowej wynoszącym 50 %;
- g) wartości nominalnej pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji kredytowej wynoszącym 100 %.

W odniesieniu do podmiotów objętych konsolidacją do celów księgowych, lecz nie do celów regulacyjnych w oparciu o analizę ryzyka, wartość wskaźnika zwiększa się o sumę następujących elementów:

- a) aktywów bilansowych;
- b) potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu kontraktów na instrumenty pochodne;
- c) 10 % bezwarunkowo odwoływalnych zobowiązań;
- d) innych zobowiązań pozabilansowych;
- e) pomniejszoną o wartość inwestycji w podmiotach objętych konsolidacją.

2. Wzajemne powiązania

Na potrzeby wskaźników wzajemnych powiązań definicja instytucji finansowych obejmuje banki i inne instytucje przyjmujące depozyty, holdingi bankowe, domy maklerskie, zakłady ubezpieczeń, fundusze wspólnego inwestowania, fundusze hedgingowe, fundusze emerytalne, banki inwestycyjne i kontrahentów centralnych. Banki centralne i inne organy sektora publicznego (na przykład wielostronne banki rozwoju) są wyłączone z zakresu tej definicji, lecz państwowe banki komercyjne są nią objęte.

2.1. Aktywa w obrębie systemu finansowego

Aktywami w obrębie systemu finansowego jest suma środków zdeponowanych w innych instytucjach finansowych lub pożyczonych tym instytucjom oraz zatwierdzonych, ale nieuruchomionych linii kredytowych udzielonych innym instytucjom finansowym, portfeli papierów wartościowych wyemitowanych przez inne instytucje finansowe, bieżącej ekspozycji dodatniej netto z tytułu transakcji finansowania papierów wartościowych oraz instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadających dodatnią wartość godziwą netto.

- a) Środki zdeponowane w innych instytucjach finansowych lub pożyczone tym instytucjom oraz zatwierdzone, ale nieuruchomione linie kredytowe

Środki zdeponowane w innych instytucjach finansowych lub pożyczone tym instytucjom oraz zatwierdzone, ale nieuruchomione linie kredytowe są sumą następujących elementów:

- 1) środków zdeponowanych w innych instytucjach finansowych lub pożyczonych tym instytucjom, w tym certyfikatów depozytowych;
- 2) zatwierdzonych, ale nieuruchomionych linii kredytowych udzielonych innym instytucjom finansowym.

- b) Portfele papierów wartościowych wyemitowanych przez inne instytucje finansowe

Pozycja ta odzwierciedla wszystkie posiadane papiery wartościowe wyemitowane przez inne instytucje finansowe. Całkowitą wartość portfeli oblicza się według wartości godziwej w odniesieniu do papierów wartościowych sklasyfikowanych jako przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży; wartość papierów wartościowych utrzymywanych do terminu zapadalności oblicza się według kosztu zamortyzowanego.

Portfele papierów wartościowych wyemitowanych przez inne instytucje finansowe są sumą następujących elementów:

- 1) zabezpieczonych dłużnych papierów wartościowych;
- 2) niezabezpieczonych obligacji uprzywilejowanych;
- 3) podporządkowanych dłużnych papierów wartościowych;
- 4) papierów komercyjnych;
- 5) większej z następujących wartości: wartości akcji, w tym wartości nominalnej i nadwyżki akcji zwykłych i uprzywilejowanych, pomniejszonej o kompensowanie pozycji krótkich w odniesieniu do określonych portfeli akcji, i zera.

- c) Transakcje finansowania papierów wartościowych

Transakcje finansowania papierów wartościowych są sumą bieżącej ekspozycji dodatniej netto z tytułu transakcji finansowania papierów wartościowych z innymi instytucjami finansowymi.

Zgłoszona wartość nie ma odzwierciedlać kwot ujętych w bilansie. Przedstawia ona jedyną kwotę prawnie należną przypadającą na pakiet kompensowania. Kompensowanie stosuje się jedynie wtedy, gdy transakcje są objęte umową o kompensowaniu zobowiązań możliwą do wyegzekwowania na drodze prawnej. Jeżeli powyższe kryteria nie są spełnione, oblicza się kwotę bilansową brutto. Nie uwzględnia się transakcji udzielania pożyczek przez spółkę pośredniczącą.

- d) Instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadające dodatnią wartość godziwą netto

Instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadające dodatnią wartość godziwą netto, są sumą następujących elementów:

- 1) dodatniej wartości godziwej netto, w tym posiadanego zabezpieczenia, jeżeli jest ono ujęte w umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań;
- 2) potencjalnej przyszłej ekspozycji.

2.2. Pasywa w obrębie systemu finansowego

Całkowitą sumę pasywów w obrębie systemu finansowego stanowi suma depozytów instytucji finansowych, transakcji finansowania papierów wartościowych oraz instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadających ujemną wartość godziwą netto.

a) Depozyty instytucji finansowych

Depozyty instytucji finansowych są sumą następujących elementów:

- 1) depozytów należnych instytucjom przyjmującym depozyty;
- 2) depozytów należnych instytucjom finansowym innym niż instytucje przyjmujące depozyty;
- 3) zatwierdzonych, ale nieuruchomionych linii kredytowych uzyskanych od innych instytucji finansowych.

b) Transakcje finansowania papierów wartościowych

Transakcje finansowania papierów wartościowych są sumą bieżącej ekspozycji ujemnej netto z tytułu transakcji finansowania papierów wartościowych z innymi instytucjami finansowymi.

c) Instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadające ujemną wartość godziwą netto

Instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innymi instytucjami finansowymi, posiadające ujemną wartość godziwą netto, są sumą następujących elementów:

- 1) ujemnej wartości godziwej netto, w tym zapewnionego zabezpieczenia, jeżeli jest ono ujęte w umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań;
- 2) potencjalnej przyszłej ekspozycji.

2.3. Papiery wartościowe znajdujące się w obrocie

Wskaźnik ten odzwierciedla wartość księgową wyemitowanych przez odnośny podmiot papierów wartościowych znajdujących się w obrocie. Nie rozróżnia się działalności w obrębie systemu finansowego i innych rodzajów działalności.

Całkowitą sumę papierów wartościowych znajdujących się w obrocie stanowi suma następujących elementów:

- a) zabezpieczonych dłużnych papierów wartościowych;
- b) niezabezpieczonych obligacji uprzywilejowanych;
- c) podporządkowanych dłużnych papierów wartościowych;
- d) papierów komercyjnych;
- e) certyfikatów depozytowych;
- f) kapitału podstawowego;
- g) akcji uprzywilejowanych i wszelkich innych form finansowania podporządkowanego niewymienionych w lit. c).

3. Zastępowalność usług lub infrastruktury finansowej zapewnianych przez grupę

3.1. Działalność płatnicza

Całkowitą działalność płatniczą stanowią płatności dokonane w roku sprawozdawczym, z wyłączeniem płatności wewnątrzgrupowych.

Odnośną wartość płatności stanowi całkowita wartość brutto wszystkich płatności gotówkowych wysłanych przez zgłaszającą grupę za pośrednictwem systemów transferu środków o dużej wartości wraz z wartością brutto wszystkich płatności gotówkowych wysłanych za pośrednictwem banku korespondenta (na przykład z użyciem rachunku korespondenckiego lub rachunku nostro). Uwzględnia się płatności gotówkowe dokonane na rzecz odnośnego podmiotu, jak również płatności dokonane na rzecz klientów, w tym instytucji finansowych i innych klientów komercyjnych. Nie uwzględnia się płatności dokonanych za pośrednictwem systemów płatności detalicznych. Uwzględnia się jedynie płatności wychodzące. Wartość tę oblicza się w euro.

3.2. Przechowywane aktywa

Wartością przechowywanych aktywów jest wartość wszystkich aktywów, w tym aktywów transgranicznych, które zgłaszająca grupa posiada jako podmiot przechowujący w imieniu klientów, w tym instytucji finansowych innych niż zgłaszająca grupa. Nie uwzględnia się zarządzanych ani administrowanych aktywów, które nie są również sklasyfikowane jako przechowywane aktywa.

3.3. Transakcje gwarantowane na rynkach papierów dłużnych i akcji

Całkowitą sumę transakcji gwarantowanych na rynkach papierów dłużnych i akcji stanowi suma działalności w zakresie gwarantowania emisji akcji i działalności w zakresie gwarantowania emisji papierów dłużnych.

Uwzględnia się wszystkie gwarancje, z tytułu których bank jest zobowiązany do kupna niesprzedanych papierów wartościowych. Jeżeli podstawą gwarantowania emisji jest zobowiązanie starannego działania (co oznacza, że bank nie jest zobowiązany do wykupienia pozostałych zapasów), uwzględnia się jedynie te papiery wartościowe, które zostały faktycznie sprzedane.

4. Złożoność grupy

4.1. Wartość nominalna instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym

Wskaźnik ten służy do pomiaru zakresu zaangażowania zgłaszającej grupy w transakcje na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i uwzględnia wszystkie rodzaje kategorii ryzyka i instrumentów. Przy zgłaszaniu wartości referencyjnych instrumentów pochodnych nie odlicza się zabezpieczenia.

Całkowitą wartość nominalną instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym stanowi suma tych instrumentów rozliczonych za pośrednictwem kontrahenta centralnego oraz tychże instrumentów rozliczonych dwustronnie.

4.2. Aktywa klasyfikowane na poziomie 3

Wartością aktywów klasyfikowanych na poziomie 3 jest wartość wszystkich aktywów wycenianych okresowo z użyciem pomiarowych danych wejściowych na poziomie 3.

4.3. Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży

Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży oznaczają całkowitą kwotę papierów wartościowych należących do kategorii księgowych „przeznaczone do obrotu” i „dostępne do sprzedaży”, po odliczeniu podzbioru posiadanych papierów wartościowych należących do tych kategorii, kwalifikujących się do sklasyfikowania jako aktywa płynne wysokiej jakości.

5. Transgraniczna działalność grupy

5.1. Należności transgraniczne

Wartością należności transgranicznych jest wartość wszystkich należności we wszystkich sektorach, które to należności, na zasadzie ostatecznego ryzyka, są należnościami transgranicznymi, należnościami miejscowymi zagranicznych podmiotów powiązanych w walucie obcej lub należnościami miejscowymi zagranicznych podmiotów powiązanych w walucie miejscowej, z wyłączeniem działalności w zakresie instrumentów pochodnych. Należności transgraniczne wiążą oddział w jednym państwie z dłużnikiem w innym państwie. Należności miejscowe zagranicznych podmiotów powiązanych w walucie obcej i miejscowej wiążą miejscowy oddział banku z dłużnikami w tymże miejscu.

5.2. Zobowiązania transgraniczne

Całkowitą sumę zobowiązań transgranicznych stanowi suma następujących elementów, po odliczeniu wszelkich zobowiązań zagranicznych na rzecz powiązanych oddziałów, o których mowa w lit. b):

- a) zobowiązań miejscowych w walucie miejscowej;
 - b) zobowiązań zagranicznych (z wyłączeniem zobowiązań miejscowych w walucie miejscowej).
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1223/2014**z dnia 14 listopada 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 w odniesieniu do uproszczonego zakończenia procedury uszlachetniania czynnego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 247,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 544 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ przewiduje uproszczenie w zakończeniu procedury uszlachetniania czynnego. W ramach tego uproszczenia niektóre towary przywożone są uważane za powrotnie wywiezione lub wywiezione, mimo że zostały rzeczywiście wprowadzone na rynek Unii bez późniejszego zgłoszenia celnego i uiszczenia należności celnych przywozowych.
- (2) Artykuł 544 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 obejmuje dostarczanie cywilnych statków powietrznych. Uproszczenie w zakończeniu procedury uszlachetniania czynnego w odniesieniu do cywilnych statków powietrznych przyczynia się do podnoszenia konkurencyjności przemysłu lotniczego na szczeblu międzynarodowym oraz wpływa korzystnie na tworzenie wartości dodanej w Unii.
- (3) Zakres stosowania art. 544 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 powinien zostać rozszerzony na wojskowe statki powietrzne, tak aby mogły one skorzystać z uproszczonego zakończenia procedury uszlachetniania czynnego w taki sam sposób, jak cywilne statki powietrzne.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 2454/93.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 544 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) dostarczenie statku powietrznego; jednakże urząd kontrolny zezwala na zakończenie procedury, kiedy towary przywożone zostaną zastosowane po raz pierwszy do wytworzenia, naprawy, modyfikacji lub przebudowy statku powietrznego lub jego części, pod warunkiem że ewidencja posiadacza umożliwia zweryfikowanie, że procedura jest stosowana i prowadzona w sposób poprawny;”.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1224/2014**z dnia 14 listopada 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	85,5
	MA	80,0
	MK	67,1
	ZZ	77,5
0707 00 05	AL	62,5
	JO	194,1
	TR	126,4
	ZZ	127,7
0709 93 10	AL	65,0
	MA	51,6
	TR	124,6
	ZZ	80,4
0805 20 10	MA	130,6
	TR	74,4
	ZZ	102,5
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	TR	74,2
	ZZ	74,2
0805 50 10	TR	88,8
	ZZ	88,8
0806 10 10	BR	287,2
	LB	369,0
	PE	266,8
	TR	150,2
	US	278,5
	ZZ	270,3
0808 10 80	BR	53,4
	CA	135,3
	CL	85,2
	NZ	148,5
	US	102,4
	ZA	109,9
	ZZ	105,8
0808 30 90	CN	75,6
	ZZ	75,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 7 listopada 2014 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej ustanowionego na mocy Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, w odniesieniu do sporządzenia listy 15 arbitrów

(2014/794/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 167 ust. 3, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony ⁽¹⁾ („umowa”) została podpisana w dniu 6 października 2010 r. Umowa zawiera Protokół w sprawie współpracy kulturalnej („protokół”), który — zgodnie z jego art. 1 — ustanawia ramy współpracy Stron w celu ułatwienia wymiany działalności, dóbr i usług kulturalnych, obejmujące, między innymi, sektor audiowizualny.
- (2) Zgodnie z art. 15.10 ust. 5 umowy, od dnia 1 lipca 2011 r. umowę tę stosuje się w części tymczasowo na mocy decyzji Rady 2011/265/UE ⁽²⁾ („decyzja”), do czasu zakończenia procedur jej zawarcia.
- (3) Zgodnie z art. 6 decyzji stanowisko, jakie ma zająć Unia w ramach Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej („komitet”) w sprawie decyzji wywierających skutki prawne, jest określone przez Radę stanowiącą zgodnie z Traktatem.
- (4) Art. 3a protokołu przewiduje, że komitet natychmiast po jego powołaniu utworzy listę 15 osób mających pełnić funkcję arbitrów.
- (5) Unia powinna ustalić stanowisko, jakie należy zająć w ramach komitetu w odniesieniu do sporządzenia listy arbitrów.
- (6) Stanowisko Unii w ramach komitetu powinno zatem być oparte na dołączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej, ustanowionego na mocy Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, w odniesieniu do sporządzenia listy 15 osób mających pełnić funkcję arbitrów, oparte jest na projekcie decyzji Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej dołączonym do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 14.5.2011, s. 6.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2011/265/UE z dnia 16 września 2010 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony (Dz.U. L 127 z 14.5.2011, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2014 r.

W imieniu Rady

P. C. PADOAN

Przewodniczący

PROJEKT

DECYZJA NR ... KOMITETU DS. WSPÓŁPRACY KULTURALNEJ UE-KOREA**z dnia ...**

w sprawie sporządzenia listy arbitrów, o której mowa w art. 3a Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony

KOMITET DS. WSPÓŁPRACY KULTURALNEJ,

uwzględniając Protokół w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, podpisanej w Brukseli w dniu 6 października 2010 r., w szczególności jego art. 3a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 3a Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej („protokół”) przewiduje istnienie mechanizmu rozstrzygania sporów określonego w rozdziale czternastym Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, polegającego na rozstrzyganiu sporów z udziałem organu arbitrażowego.
- (2) W przypadku sporu Strony prowadzą konsultacje w celu osiągnięcia porozumienia co do składu organu arbitrażowego.
- (3) Jeżeli Strony nie są w stanie porozumieć się co do składu organu arbitrażowego, arbitrzy są wybierani w drodze losowania osób z listy ustanowionej zgodnie z art. 3a lit. c) protokołu.
- (4) Strony uzgodniły, że lista zawierać będzie 15 nazwisk,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Lista 15 arbitrów zostaje niniejszym ustanowiona zgodnie z art. 3a lit. c) protokołu. Lista znajduje się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w

W imieniu Komitetu ds. Współpracy Kulturalnej

*Pierwszy Wiceminister
Dyrektor Generalny Dyrekcji Generalnej ds. Edukacji
i Kultury*

*Ministerstwo Kultury, Sportu i Turystyki Republiki Korei
Komisja Europejska*

ZAŁĄCZNIK

LISTA ARBITRÓW

Arbitrzy zaproponowani przez UE

James BRIDGEMAN

Ursula KRIEBAUM

Alessandra LANCIOTTI

Hélène RUIZ FABRI

Jan WOUTERS

Arbitrzy zaproponowani przez Koreę

Byung-Chol YOON

Eun Young PARK

Young Jae CHO

Seung-Soo CHOI

Chang Hwan SHIN

Przewodniczący

Florentino P. FELICIANO (Filipiny)

Juan Antonio DORANTES (Meksyk)

Christan HABERLI (Szwajcaria)

Leng Sun CHAN (Malezja)

Teresa CHENG (Chiny)

DECYZJA WYKONAWCZA RADY**z dnia 7 listopada 2014 r.****przedłużająca obowiązywanie decyzji wykonawczej 2011/335/UE upoważniającej Republikę Litewską do zastosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

(2014/795/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ („dyrektywa VAT”), w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W piśmie, które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji dnia 16 maja 2014 r., Litwa wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie dotyczące środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 pkt 11 dyrektywy VAT w celu dalszego stosowania zwolnienia w odniesieniu do niektórych podatników, których roczny obrót nie przekracza równowartości 45 000 EUR w walucie krajowej, zgodnie z kursem wymiany obowiązującym w dniu jej przystąpienia do Unii („środek”). Środek umożliwiłby zwolnienie tych podatników z niektórych lub wszystkich obowiązków związanych z podatkiem od wartości dodanej (VAT), o których mowa w tytule XI rozdziału 2–6 dyrektywy VAT.
- (2) Pismem z dnia 6 czerwca 2014 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Litwę. Pismem z dnia 12 czerwca 2014 r. Komisja zawiadomiła Litwę, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.
- (3) Na mocy tytułu XII dyrektywy VAT państwa członkowskie mogą już stosować procedurę szczególną dla małych przedsiębiorstw. Środek, objęty przedłużonym obowiązywaniem, stanowi odstępstwo od przepisów tytułu XII dyrektywy VAT tylko o tyle, że próg rocznego obrotu podatnika w ramach procedury szczególnej jest wyższy od progu dopuszczalnego na Litwie na mocy art. 287 pkt 11 dyrektywy VAT, który wynosi 29 000 EUR.
- (4) Decyzją wykonawczą Rady 2011/335/UE ⁽²⁾ upoważniono Litwę, w drodze odstępstwa, do przyznania do dnia 31 grudnia 2014 r. zwolnienia podatnikom, których roczny obrót nie przekracza 45 000 EUR. Zważywszy, że próg ten wynikał z ograniczenia zobowiązań w zakresie podatku VAT w odniesieniu do mniejszych przedsiębiorstw, Litwa powinna zostać upoważniona do przedłużenia stosowania środka przez określony czas. Podatnicy mają wciąż prawo do korzystania z systemu VAT na zasadach ogólnych.
- (5) Według informacji przedstawionych przez Litwę przedłużenie obowiązywania odstępstwa będzie miało znikomy wpływ na ogólną kwotę wpływów z podatków pobieranych na końcowym etapie konsumpcji.
- (6) Odstępstwo nie ma wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z podatku VAT,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2 akapit drugi decyzji wykonawczej 2011/335/UE datę „31 grudnia 2014 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2017 r.”.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2011/335/UE z dnia 30 maja 2011 r. upoważniająca Republikę Litewską do zastosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 150 z 9.6.2011, s. 6).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Litewskiej.

Sporządzono w Brukseli 7 listopada 2014 r.

W imieniu Rady

P. C. PADOAN

Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA RADY**z dnia 7 listopada 2014 r.****upoważniająca Republikę Łotewską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

(2014/796/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ („dyrektywa VAT”), w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W piśmie, które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji dnia 1 lipca 2014 r., Łotwa wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie dotyczące środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 pkt 10 dyrektywy VAT w celu przyznania zwolnienia niektórym podatnikom, których roczny obrót nie przekracza 50 000 EUR („środek”). Środek umożliwiłby zwolnienie tych podatników z niektórych lub wszystkich obowiązków związanych z podatkiem od wartości dodanej (VAT), o których mowa w tytule XI rozdziały 2–6 dyrektywy VAT. Taki środek został już przyznany Łotwie decyzją wykonawczą Rady 2010/584/UE ⁽²⁾, która utraciła moc w dniu 31 grudnia 2013 r.
- (2) Pismem z dnia 7 sierpnia 2014 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Łotwę. Pismem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Komisja zawiadomiła Łotwę, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.
- (3) Na mocy tytułu XII dyrektywy VAT państwa członkowskie mogą już stosować procedurę szczególną dla małych przedsiębiorstw. Środek stanowi odstępstwo od przepisów tytułu XII dyrektywy VAT tylko o tyle, że próg rocznego obrotu podatnika w ramach procedury szczególnej jest wyższy od progu dopuszczalnego na Łotwie na mocy art. 287 pkt 10 dyrektywy VAT, który wynosi 17 200 EUR.
- (4) Wyższy próg w ramach procedury szczególnej stanowi środek upraszczający, ponieważ może znacznie zmniejszyć związane z VAT obowiązki najmniejszych przedsiębiorstw, a jednocześnie procedura szczególna ma dobrowolny charakter i umożliwia przedsiębiorstwom wybór opodatkowania podatkiem VAT na zasadach ogólnych.
- (5) Według informacji przedstawionych przez Łotwę odstępstwo będzie miało znikomy wpływ na ogólną kwotę wpływów z podatków pobieranych na końcowym etapie konsumpcji.
- (6) Odstępstwo nie ma wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z podatku VAT,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 287 pkt 10 dyrektywy 2006/112/WE Republika Łotewska zostaje upoważniona do przyznania zwolnienia z VAT podatnikom, których roczny obrót nie przekracza 50 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2010/584/UE z dnia 27 września 2010 r. upoważniająca Republikę Łotewską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 287 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 256 z 30.9.2010, s. 29).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 grudnia 2017 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Łotewskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA RADY**z dnia 7 listopada 2014 r.****upoważniająca Republikę Estońską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej****(2014/797/UE)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W piśmie, które wpłynęło do Komisji w dniu 26 maja 2014 r., Estonia wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie do stosowania odstępstwa od przepisów dyrektywy 2006/112/WE regulujących prawo do odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do samochodów osobowych.
- (2) Pismem z dnia 11 czerwca 2014 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Estonię. Pismem z dnia 12 czerwca 2014 r. Komisja zawiadomiła Estonię, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
- (3) Art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE określają prawo podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z dostawą towarów lub świadczeniem usług wykorzystywanych przez tego podatnika w ramach jego opodatkowanych transakcji. Art. 26 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy zawiera wymóg rozliczania się przez podatników z VAT w przypadku użycia składników majątku przedsiębiorstwa do celów niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.
- (4) Często bardzo trudne jest dokładne określenie zakresu wykorzystywania do celów niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a nawet jeśli jest to możliwe, procedura jest zwykle skomplikowana. W ramach upoważnienia, którego dotyczy wniosek, kwota podatku VAT od wydatków podlegających odliczeniu w przypadku samochodów osobowych, które nie są używane wyłącznie do celów działalności gospodarczej, powinna, z pewnymi wyjątkami, stanowić zryczałtowaną stawkę procentową. W oparciu o obecnie dostępne informacje władze Estonii uznają, że właściwa jest stawka 50 %. Jednocześnie w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania należy zawiesić wymóg rozliczania się z VAT w przypadku wykorzystywania samochodów osobowych do celów niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, jeśli zostały one objęte ograniczeniem dopuszczonym w niniejszej decyzji. Ten środek upraszczający eliminuje konieczność prowadzenia ewidencji dotyczącej wykorzystywania samochodów firmowych do celów niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a jednocześnie uniemożliwia uchylanie się od opodatkowania wynikające z niewłaściwego prowadzenia dokumentacji.
- (5) Ograniczenie prawa do odliczenia na podstawie wnioskowanego upoważnienia powinno mieć zastosowanie do podatku VAT zapłaconego w związku z zakupem, leasingiem, nabyciem wewnątrzwspólnotowym i przywozem określonych samochodów osobowych oraz związanymi z tymi samochodami wydatkami, w tym zakupem paliwa.
- (6) Wnioskowane upoważnienie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do samochodów osobowych o maksymalnej dopuszczalnej masie nieprzekraczającej 3 500 kilogramów i posiadających nie więcej niż osiem miejsc siedzących oprócz siedzenia kierowcy. Wykorzystywanie do celów niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej samochodów osobowych o masie przekraczającej 3 500 kilogramów lub posiadających więcej niż osiem miejsc siedzących oprócz siedzenia kierowcy jest bardzo ograniczone ze względu na właściwości tych samochodów lub rodzaj działalności gospodarczej, do której są wykorzystywane. Należy również przedstawić szczegółowy wykaz kategorii samochodów osobowych nieobjętych tym upoważnieniem, w oparciu o ich konkretne zastosowanie.
- (7) Upoważnienie powinno być ograniczone w czasie do dnia 31 grudnia 2017 r. w celu umożliwienia weryfikacji konieczności i skuteczności jego stosowania oraz wskaźnika stosunku między wykorzystaniem do celów działalności gospodarczej i do innych celów będącego podstawą tego upoważnienia.
- (8) W przypadku gdyby Estonia uznała, że konieczne jest przedłużenie obowiązywania tego upoważnienia na okres po 2017 r., powinna przedłożyć Komisji najpóźniej dnia 31 marca 2017 r. sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanej stawki procentowej wraz z wnioskiem o przedłużenie.
- (9) Odstępstwo to będzie miało znikomy wpływ na ogólną kwotę wpływów z podatków pobieranych na końcowym etapie konsumpcji i nie będzie mieć negatywnego wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z podatku VAT,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE Estonia zostaje niniejszym upoważniona do ograniczenia do 50 % prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z wydatkami dotyczącymi samochodów osobowych, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów działalności gospodarczej.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 26 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE Estonia nie uznaje za świadczenie usług za wynagrodzeniem wykorzystywania do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą samochodu osobowego wchodzącego w skład aktywów przedsiębiorstwa podatnika, jeśli samochód ten został objęty ograniczeniem dopuszczonym na mocy art. 1 niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Wydatki, o których mowa w art. 1, obejmują zakup, leasing, nabycie wewnątrzwspólnotowe i przywóz samochodów osobowych, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów działalności gospodarczej, jak również wydatki związane z takimi samochodami, w tym zakup paliwa.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja ma zastosowanie wyłącznie do samochodów osobowych o maksymalnej dopuszczalnej masie nieprzekraczającej 3 500 kilogramów i posiadających nie więcej niż osiem miejsc siedzących oprócz siedzenia kierowcy.

Artykuł 5

Art. 1 i 2 nie mają zastosowania do następujących kategorii samochodów osobowych:

- a) samochodów zakupionych w celu odsprzedaży, wynajmu lub leasingu;
- b) samochodów wykorzystywanych do przewozu pasażerów za opłatą, w tym usług taksówkowych;
- c) samochodów wykorzystywanych do świadczenia usług nauki jazdy.

Artykuł 6

1. Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 grudnia 2017 r.

2. Ewentualny wniosek o przedłużenie upoważnienia przewidzianego niniejszą decyzją zostanie przedłożony Komisji do dnia 31 marca 2017 r. wraz ze sprawozdaniem zawierającym przegląd stawki procentowej określonej w art. 1.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Estońskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 listopada 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 13 listopada 2014 r.****zmieniająca załącznik F do dyrektywy Rady 64/432/EWG w odniesieniu do formatu wzorów świadectw zdrowia dla wewnątrzwspólnotowego handlu bydłem i trzodą chlewną oraz dodatkowych wymogów zdrowotnych dotyczących włośnia krętego w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego handlu świniami domowymi***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 8336)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2014/798/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 64/432/EWG określono warunki dotyczące zdrowia zwierząt regulujące wewnątrzwspólnotowy handel bydłem i trzodą chlewną. W dyrektywie tej przewidziano między innymi, że podczas transportu do miejsca przeznaczenia bydła i trzodzie chlewnej musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zgodne odpowiednio ze wzorem 1 lub 2 określonym w załączniku F do tej dyrektywy.
- (2) Zgodnie z art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 599/2004 ⁽²⁾ różne świadectwa zdrowia wymagane w ramach handlu wewnątrzwspólnotowego należy sporządzać na podstawie zharmonizowanego wzoru załączonego do tego rozporządzenia.
- (3) W związku z dostosowaniami, których należy dokonać w treści świadectw zdrowia określonych we wzorze 1 i 2 w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG, należy również dostosować format tych wzorów świadectw zdrowia.
- (4) Przepisy art. 6 ust. 2 lit. e) i art. 6 ust. 3 dyrektywy 64/432/EWG przestały obowiązywać z dniem 31 grudnia 2000 r., nie powinny więc stanowić wariantu certyfikacji we wzorze świadectwa zdrowia określonym jako wzór 1 w załączniku F do tej dyrektywy.
- (5) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2075/2005 ⁽³⁾ określono przepisy dotyczące ustalania statusu gospodarstw utrzymujących świnie domowe.
- (6) W rozporządzeniu Komisji (UE) nr 216/2014 ⁽⁴⁾ zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2075/2005 określono wymagania, które spełnić muszą podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze w celu uzyskania oficjalnego uznania za gospodarstwa stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich, i ustanowiono odstępstwo od przepisów dotyczących badań przy uboju dotyczące takich gospodarstw.
- (7) W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 1114/2014 ⁽⁵⁾ zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2075/2005 uściślono, jakie warunki stosuje się przy przemieszczaniu świń hodowlanych lub użytkowych z jednego gospodarstwa do drugiego za pośrednictwem miejsc gromadzenia.
- (8) Aby umożliwić państwom członkowskim zastosowanie przy uboju odpowiedniej procedury badań na obecność włośnia krętego oraz uniknięcie zagrożenia statusu posiadanego przez gospodarstwo przeznaczenia w odniesieniu do świń hodowlanych lub użytkowych, we wzorze świadectwa zdrowia do celów handlu wewnątrzwspólnotowego świniami ustanowionym jako wzór 2 w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG należy uwzględnić informacje na temat oficjalnego uznania gospodarstwa pochodzenia zwierząt będących przedmiotem handlu za gospodarstwo stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich, jak przewidziano w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczące przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 44).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 60).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 216/2014 z dnia 7 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2075/2005 ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 69 z 8.3.2014, s. 85).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1114/2014 z dnia 21 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2075/2005 ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 302 z 22.10.2014, s. 46).

- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik F do dyrektywy 64/432/EWG.
- (10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku I do decyzji 64/432/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 listopada 2014 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK F

Wzór 1

Świadectwo zdrowia bydła hodowlanego/użytkowego/rzeźnego

UNIA EUROPEJSKA

Świadectwo w handlu wewnątrzunijnym

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy				I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny					
					I.3. Właściwy organ centralny							
					I.4. Właściwy organ lokalny							
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy				I.6. Nr ref. oryginałów świadectw powiązanych		Nr ref. dokumentów towarzyszących					
					I.7. Pośrednik Nazwa Numer zatwierdzenia							
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO	I.9. Region pochodzenia		Kod	I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO	I.11. Region przeznaczenia		Kod
	I.12. Miejsce pochodzenia Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia/rejestracji Adres Kod pocztowy				I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Przedsiębiorstwo ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy							
	I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				I.15. Data i godzina wyjazdu							
	I.16. Środek transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie: Numer(y):				I.17. Przewoźnik Nazwa Numer zatwierdzenia ⁽⁴⁾ Adres Kod pocztowy Państwo członkowskie							
	I.18. Opis towaru						I.19. Kod towaru (kod CN) 0102		I.20. Ilość			
I.21.						I.22. Liczba opakowań		I.24.				
I.23. Nr plomby/kontenera/pojemnika												
I.25. Cel certyfikacji: Hodowla ☐ Produkcja ☐ Ubój ☐												
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐ Państwo trzecie Punkt wyjścia Punkt wejścia Nr PKG				Kod ISO Kod		I.27. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐ Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO						
I.28. Wywóz ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wyjścia Kod				I.29. Szacunkowy czas podróży								

I.30.	Oznakowanie zwierząt		
	Tak	☐	Nie ☐
I.31.	Oznakowanie zwierząt		
	Gatunek (nazwa systematyczna)	Urzędowe oznakowanie	Numer paszportu lub paszportu
	tymczasowego	Płeć	
	Data urodzenia		

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F1 Bydło

Część II: Zaświadczenie

II.	Informacje zdrowotne	II.a.	Numer referencyjny świadectwa	II.b.	Lokalny numer referencyjny
(¹)	[Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że uczyniono zadość wszystkim mającym zastosowanie przepisom dyrektywy 64/432/EWG, a zwierzęta określone w części I spełniają w szczególności następujące wymagania:]				
(¹)(²) albo	[W oparciu o informacje przedstawione w urzędowym dokumencie albo w świadectwie, w którym sekcje A i B wypełnione zostały przez urzędowego lub zatwierdzonego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia, ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że uczyniono zadość wszystkim mającym zastosowanie przepisom dyrektywy 64/432/EWG, a zwierzęta określone w części I spełniają w szczególności następujące wymagania:]				
II.1.	Sekcja A				
	II.1.1.	Zwierzęta pochodzą z obszarów, które zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi nie są objęte zakazami lub ograniczeniami uzasadnionymi chorobami zwierzęcymi dotykającymi bydła.			
(¹)	[II.1.2.	Zwierzęta są bydlęm hodowlanym lub użytkowym; oraz			
	II.1.2.1.	o ile można stwierdzić, przebywały w gospodarstwach pochodzenia w ciągu ostatnich 30 dni lub od urodzenia, jeśli mają mniej niż 30 dni, a w okresie tym nie wprowadzono do tych gospodarstw zwierząt przywiezionych z państw trzecich, chyba że zwierzęta takie były odizolowane od wszystkich pozostałych zwierząt w tych gospodarstwach;			
	II.1.2.2.	pochodzą ze stad oficjalnie uznanych za wolne od gruźlicy; a			
(¹)	[II.1.2.2.1.	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, objętych siecią nadzoru zatwierdzoną decyzją wykonawczą Komisji/...../UE (wpisać numer);]			
(¹) lub	[II.1.2.2.2	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, które decyzją Komisji/...../..... (wpisać numer) zostały oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy zgodnie z sekcją I pkt 4 załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG;]			
(¹) lub	[II.1.2.2.3.	mają mniej niż 6 tygodni;]			
(¹) lub	[II.1.2.2.4.	mają 6 lub więcej tygodni, a w okresie 30 dni poprzedzających opuszczenie gospodarstwa pochodzenia zostały poddane badaniu w kierunku gruźlicy z wynikiem ujemnym, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. a) dyrektywy 64/432/EWG, w dniu r.: (wpisać datę);]			
	II.1.2.3.	pochodzą ze stad oficjalnie uznanych za wolne od brucelozy; a			
(¹)	[II.1.2.3.1.	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, objętych siecią nadzoru zatwierdzoną decyzją wykonawczą Komisji/...../UE (wpisać numer);]			
(¹) lub	[II.1.2.3.2.	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, które decyzją Komisji/...../..... (wpisać numer) zostały oficjalnie uznane za wolne od brucelozy zgodnie z sekcją II pkt 7 załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG;]			
(¹) lub	[II.1.2.3.3.	są wykastrowane lub mają mniej niż 12 tygodni;]			
(¹) lub	[II.1.2.3.4.	mają 12 lub więcej miesięcy, a w okresie 30 dni poprzedzających opuszczenie gospodarstwa pochodzenia zostały poddane badaniu w kierunku brucelozy z wynikiem ujemnym, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG, w dniu r.: (wpisać datę);]			
	II.1.2.4.	pochodzą ze stad oficjalnie uznanych za wolne od enzoptycznej białaczki bydła; a			
(¹)	[II.1.2.4.1.	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, objętych siecią nadzoru zatwierdzoną decyzją wykonawczą Komisji/...../UE (wpisać numer);]			
(¹) lub	[II.1.2.4.2.	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, które decyzją Komisji/...../..... (wpisać numer) zostały oficjalnie uznane za wolne od enzoptycznej białaczki bydła zgodnie z sekcją I pkt E załącznika D do dyrektywy 64/432/EWG;]			
(¹) lub	[II.1.2.4.3.	mają mniej niż 12 miesięcy;]			
(¹) lub	[II.1.2.4.4.	mają 12 lub więcej miesięcy, a w okresie 30 dni poprzedzających opuszczenie gospodarstwa pochodzenia zostały poddane badaniu w kierunku enzoptycznej białaczki bydła z wynikiem ujemnym, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 64/432/EWG, w dniu r.: (wpisać datę).]			

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F1 Bydło

II.	Informacje zdrowotne	II.a.	Numer referencyjny świadectwa	II.b.	Lokalny numer referencyjny
(¹) albo	II.1.2.	Zwierzęta są zwierzętami przeznaczonymi na ubój, pochodzącymi ze stad oficjalnie uznanych za wolne od gruźlicy i oficjalnie uznanych za wolne od enzootycznej białaczki bydła; oraz			
(¹)	II.1.2.1.	pochodzą ze stad oficjalnie uznanych za wolne od gruźlicy;]]			
(¹) lub	II.1.2.2.	są wykastrowane.]]			
II.2.	Sekcja B				
	Opis przesyłki w niniejszej sekcji jest zgodny z informacjami podanymi w pkt I.15, I.16 (³), I.17 (³), I.20 oraz I.31.				
(⁴) II.3.	Sekcja C				
	II.3.1.	Zwierzęta zostały poddane inspekcji zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 64/432/EWG w dniu r. (wpisać datę) w ciągu 24 godzin przed planowaną wysyłką i nie stwierdzono u nich klinicznych objawów chorób zakaźnych lub zaraźliwych.			
	II.3.2.	Zwierzęta pochodzą z gospodarstw oraz, w stosownych przypadkach, zatwierdzonych miejsc gromadzenia oraz obszarów, które zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi nie są objęte zakazami lub ograniczeniami uzasadnionymi chorobami zwierzęcymi dotyczącymi bydła.			
(¹)	II.3.3.	Zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje dotyczące zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła zgodnie z art. ... (wpisać numer artykułu) decyzji Komisji/...../..... (wpisać numer).]			
	II.3.4.	Zwierzęta nie pozostawały w zatwierdzonym miejscu gromadzenia dłużej niż sześć dni.			
	II.3.5.	Podjęto odpowiednie kroki, by przewóz zwierząt odbywał się środkami transportu, które są tak skonstruowane, by odchody zwierząt, ściółka lub pasza nie mogły wyciec lub wypaść z pojazdu, i które zostały oczyszczone i zdezynfekowane natychmiast po przewozie zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogłyby mieć wpływ na zdrowie zwierząt, a w razie potrzeby, także przed załadunkiem zwierząt, przy użyciu środków odkażających urzędowo zatwierdzonych przez odpowiedni organ.			
(⁵)(⁶)	II.3.6.	W czasie przeprowadzania inspekcji zwierzęta objęte niniejszym świadectwem zdrowia były w stanie kwalifikującym je, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1/2005, do przewozu, którego rozpoczęcie planowano na dzień r. (wpisać datę).			
	II.3.7.	Niniejsze świadectwo			
(¹)	II.3.7.1.	jest ważne przez 10 dni od dnia inspekcji przeprowadzonej w gospodarstwie pochodzenia lub w zatwierdzonym miejscu gromadzenia w państwie członkowskim pochodzenia;]			
(¹) albo	II.3.7.1.	zgodnie z art. 5 ust. 5 dyrektywy Rady 64/432/EWG wygasa w dniu r. (wpisać datę).]]			
Uwagi					
— Sekcje A i B niniejszego świadectwa opatrywane są pieczęcią i podpisem przez:					
— urzędowego lekarza weterynarii zajmującego się gospodarstwem pochodzenia, jeśli jest to inna osoba niż lekarz podpisujący sekcję C; albo					
— zatwierdzonego lekarza weterynarii zajmującego się gospodarstwem pochodzenia, w odniesieniu do którego państwo członkowskie pochodzenia wprowadziło system sieci nadzoru zgodnie z art. 14 ust. 5 dyrektywy 64/432/EWG; albo					
— urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce gromadzenia w dniu wysyłki zwierząt.					
— Sekcję C opatruje pieczęcią i podpisem urzędowy lekarz weterynarii:					
— gospodarstwa pochodzenia; albo					
— zatwierdzonego miejsca gromadzenia w państwie członkowskim pochodzenia; albo					
— zatwierdzonego miejsca gromadzenia w państwie członkowskim tranzytu w trakcie wypełniania świadectwa wysyłki zwierząt do państwa członkowskiego przeznaczenia.					
Część I:					
— Rubryka I.6: Proszę podać numery seryjne świadectw zdrowia, które zostały sporządzone w dniu inspekcji w gospodarstwach pochodzenia w państwach członkowskich pochodzenia i które towarzyszą zwierzętom wchodzącym w skład przesyłki, dla której sporządzono świadectwo zdrowia w miejscu gromadzenia znajdującym się w państwie członkowskim tranzytu, jak określono w art. 5 ust. 5 dyrektywy 64/432/EWG.					
— Rubryka I.7: Wypełnić w stosownych przypadkach.					

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F1 Bydło

II.	Informacje zdrowotne	II.a.	Numer referencyjny świadectwa	II.b.	Lokalny numer referencyjny
—	Rubryka I.12:	<i>Teren zakładu pośrednika można zaznaczyć jako miejsce pochodzenia jedynie w przypadku zwierząt rzeźnych.</i>			
—	Rubryka I.13:	<i>W przypadku zwierząt rzeźnych jako miejsce przeznaczenia należy zaznaczyć miejsce gromadzenia albo przedsiębiorstwo, jak określono w art. 7 dyrektywy 64/432/EWG.</i>			
—	Rubryka I.23:	<i>W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach podać numer kontenera i numer plomby (w stosownych przypadkach).</i>			
—	Rubryka I.31:	<i>Urzędowe oznakowanie: Zwierzęta muszą być oznakowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady.</i> <i>Numer paszportu lub paszportu tymczasowego: Podać numery paszportów lub, o ile właściwy organ na to zezwolił, tymczasowych paszportów zwierząt, które mają mniej niż 4 tygodnie, jak przewidziano w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 911/2004, wydanych dla zwierząt wchodzących w skład przesyłki.</i> <i>Data urodzenia: (dd/mm/rrrr).</i> <i>Płeć: (M = samiec, F = samica, C = wykastrowany).</i>			
Część II:					
(¹)	Niepotrzebne skreślić.				
(²)	Wymagany jest podpis urzędowego lekarza weterynarii w miejscu gromadzenia złożony po dokonaniu kontroli dokumentów i tożsamości przybywających zwierząt posiadających urzędowy dokument lub świadectwo z wypełnionymi sekcjami A i B; w przeciwnym wypadku punkt ten należy skreślić.				
(³)	Należy podać, jeśli odległość przewozu przekracza 65 km.				
(⁴)	Skreślić, jeśli świadectwo wykorzystywane jest w przypadku przemieszczeń zwierząt w obrębie państwa członkowskiego pochodzenia, a wypełnione i podpisane są jedynie sekcje A i B.				
(⁵)	W przypadku gdy przesyłka podlega zgrupowaniu w miejscu gromadzenia i obejmuje zwierzęta, które zostały załadowane w różnych dniach, za datę rozpoczęcia podróży przez całą partię uznaje się najwcześniejszą datę opuszczenia gospodarstwa pochodzenia przez którąkolwiek część przesyłki.				
(⁶)	Oświadczenie to nie zwalnia przewoźników z obowiązków, które ciąży na nich zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi, w szczególności w odniesieniu do kwestii, czy zwierzęta są w stanie kwalifikującym je do przewozu.				
—	Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych elementów świadectwa.				
—	Wymagane informacje z tego świadectwa należy wpisać do systemu TRACES w dniu wystawienia świadectwa i nie później niż 24 godziny od jego wystawienia.				
Urzędowy lekarz weterynarii					
Imię i nazwisko (wielkimi literami):			Kwalifikacje i tytuł:		
Lokalna jednostka weterynaryjna:			Numer lokalnej jednostki weterynaryjnej:		
Data:			Podpis:		
Pieczęć:					

Wzór 2

Świadectwo zdrowia zwierząt dla świń hodowlanych/użytkowych/rzeźnych

UNIA EUROPEJSKA

Świadectwo w handlu wewnątrzunijnym

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy				I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny				
					I.3. Właściwy organ centralny						
					I.4. Właściwy organ lokalny						
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy				I.6. Nr ref. oryginałów świadectw powiązanych		Nr ref. dokumentów towarzyszących				
					I.7. Pośrednik Nazwa Numer zatwierdzenia						
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO	I.9. Region pochodzenia		Kod	I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO	I.11. Region przeznaczenia	Kod
	I.12. Miejsce pochodzenia Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia/rejestracji Adres Kod pocztowy				I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Miejsce gromadzenia ☐ Teren zakładu pośrednika ☐ Przedsiębiorstwo ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy						
	I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				I.15. Data i godzina wyjazdu						
	I.16. Środek transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie: Numer(y):				I.17. Przewoźnik Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy Państwo członkowskie						
	I.18. Opis towaru						I.19. Kod towaru (kod CN) 0103				
								I.20. Ilość			
I.21.								I.22. Liczba opakowań			
I.23. Nr plomby/kontenera/pojemnika								I.24.			
I.25. Cel certyfikacji: Hodowla ☐ Produkcja ☐ Ubój ☐											
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wyjścia Kod Punkt wejścia Nr PKG					I.27. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐ Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO						
I.28. Wywóz ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wyjścia Kod					I.29. Szacunkowy czas podróży						
I.30. Plan podróży Tak ☐ Nie ☐											
I.31. Oznakowanie zwierząt Gatunek (nazwa systematyczna) Urzędowe oznakowanie Data urodzenia Płeć											

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F2 Świnie

II.	Informacje zdrowotne	II.a.	Numer referencyjny świadectwa	II.b.	Lokalny numer referencyjny
Część II: Zaświadczenie	(¹)	[Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że uczyniono zadość wszystkim mającym zastosowanie przepisom dyrektywy 64/432/EWG, a zwierzęta określone w części I spełniają w szczególności następujące wymagania:]			
	(¹)(²) albo	[W oparciu o informacje przedstawione w urzędowym dokumencie albo w świadectwie, w którym sekcje A i B wypełnione zostały przez urzędowego lub zatwierdzonego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia, ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że uczyniono zadość wszystkim mającym zastosowanie przepisom dyrektywy 64/432/EWG, a zwierzęta określone w części I spełniają w szczególności następujące wymagania:]			
	II.1.	Sekcja A			
	II.1.1.	Zwierzęta pochodzą z obszarów, które zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi nie są objęte zakazami lub ograniczeniami uzasadnionymi chorobami zwierzęcymi dotykającymi świnie;			
	(¹) oraz	gospodarstwa są położone w państwie członkowskim lub części jego terytorium, objętych siecią nadzoru zatwierdzoną decyzją wykonawczą Komisji/...../UE (wpisać numer).]			
	(¹)	III.1.2.	Zwierzęta są świniami hodowanymi lub użytkowymi, jak zdefiniowano w art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 64/432/EWG, które przebywały, o ile można to stwierdzić, w gospodarstwach pochodzenia w ciągu ostatnich 30 dni lub od urodzenia, jeśli mają mniej niż 30 dni, a w okresie tym nie wprowadzono do tych gospodarstw zwierząt przywiezionych z państw trzecich, chyba że zwierzęta takie były odizolowane od wszystkich pozostałych zwierząt w tych gospodarstwach.]		
	(¹) albo	II.1.2.	Zwierzęta są świniami rzeźnymi, jak zdefiniowano w art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG.]		
	(¹)	II.1.3.	Zwierzęta są świniami domowymi, rzeźnymi lub hodowanymi, które pochodzą z gospodarstw oficjalnie uznanych za gospodarstwa stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich, zgodnie z przepisami art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005, i które nie przechodziły przez miejsca (punkty) gromadzenia, jak zdefiniowano w art. 2 ust. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG, niespełniające wymagań określonych w rozdziale I sekcja A załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 2075/2005.]		
	(¹)	II.1.3.	Zwierzęta są świniami domowymi, rzeźnymi i		
	(¹)	II.1.3.1	są nieodstawione od maciory i mają mniej niż 5 tygodni;]]		
(¹) albo	II.1.3.1	pochodzą z gospodarstw oficjalnie uznanych za gospodarstwa stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich, zgodnie z przepisami art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005			
(¹)	II.1.3.1.1.	w przypadku których tusze wszystkich macior i knurów są badane na obecność włośnia krętego;]]]			
(¹) lub	II.1.3.1.1.	w przypadku których 10 % tusz zwierząt wysłanych do uboju jest badane na obecność włośnia krętego;]]]			
(¹) albo	II.1.3.1.1.	które leżą w państwie członkowskim, w którym w ciągu ostatnich 3 lat, w którym to okresie prowadzono stałe badania zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005, nie wykryto żadnego rodzimego przypadku zarażenia włośniem krętym u świń domowych utrzymywanych w gospodarstwach oficjalnie uznanych za gospodarstwa stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich;]]]			
(¹) albo	II.1.3.1.1.	które leżą w państwie członkowskim, w przypadku którego dane historyczne dotyczące stałych badań przeprowadzonych na populacji poddanych ubojowi świń z tych gospodarstw lub przedziałów, do których należą, dają pewność na poziomie przynajmniej 95 %, że częstość występowania włośnia krętego w tej populacji nie przekracza 1 na milion;]]]			
(¹) albo	II.1.3.1	pochodzą z gospodarstw oficjalnie uznanych za gospodarstwa stosujące kontrolowane warunki w pomieszczeniach inwentarskich, zgodnie z przepisami art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2075/2005 i położonych w Belgii lub Danii.]]			
II.2.	Sekcja B				
	Opis przesyłki w niniejszej sekcji jest zgodny z informacjami podanymi w pkt I.15, I.16 (³), I.17 (³), I.20 oraz I.31.				
(⁴)	II.3.	Sekcja C			
	II.3.1.	Zwierzęta zostały poddane inspekcji zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 64/432/EWG w dniu r. (wpisać datę) w ciągu 24 godzin przed planowaną wysyłką i nie stwierdzono u nich klinicznych objawów chorób zakaźnych lub zaraźliwych.			

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F2 Świnie

II.	Informacje zdrowotne	II.a.	Numer referencyjny świadectwa	II.b.	Lokalny numer referencyjny								
Część II:													
(¹) Niepotrzebne skreślić. (²) Wymagany jest podpis urzędowego lekarza weterynarii w miejscu gromadzenia złożony po dokonaniu kontroli dokumentów i tożsamości przybywających zwierząt posiadających urzędowy dokument lub świadectwo z wypełnionymi sekcjami A i B; w przeciwnym wypadku punkt ten należy skreślić. (³) Należy podać, jeśli odległość przewozu przekracza 65 km. (⁴) Skreślić, jeśli świadectwo wykorzystywane jest w przypadku przemieszczeń zwierząt w obrębie państwa członkowskiego pochodzenia, a wypełnione i podpisane są jedynie sekcje A i B. (⁵) W przypadku gdy przesyłka podlega zgrupowaniu w miejscu gromadzenia i obejmuje zwierzęta, które zostały załadowane w różnych dniach, za datę rozpoczęcia podróży przez całą partię uznaje się najwcześniejszą datę opuszczenia gospodarstwa pochodzenia przez którąkolwiek część przesyłki. (⁶) Oświadczenie to nie zwalnia przewoźników z obowiązków, które ciążą na nich zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi, w szczególności w odniesieniu do kwestii, czy zwierzęta są w stanie kwalifikującym je do przewozu. — Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych elementów świadectwa. — Wymagane informacje z tego świadectwa należy wpisać do systemu TRACES w dniu wystawienia świadectwa i nie później niż 24 godziny od wystawienia.													
Urzędowy lekarz weterynarii <table border="0"> <tr> <td>Imię i nazwisko (wielkimi literami):</td> <td>Kwalifikacje i tytuł:</td> </tr> <tr> <td>Lokalna jednostka weterynaryjna:</td> <td>Numer lokalnej jednostki weterynaryjnej:</td> </tr> <tr> <td>Data:</td> <td>Podpis:</td> </tr> <tr> <td>Pieczęć:"</td> <td></td> </tr> </table>						Imię i nazwisko (wielkimi literami):	Kwalifikacje i tytuł:	Lokalna jednostka weterynaryjna:	Numer lokalnej jednostki weterynaryjnej:	Data:	Podpis:	Pieczęć:"	
Imię i nazwisko (wielkimi literami):	Kwalifikacje i tytuł:												
Lokalna jednostka weterynaryjna:	Numer lokalnej jednostki weterynaryjnej:												
Data:	Podpis:												
Pieczęć:"													

UNIA EUROPEJSKA

64/432 F2 Świnie

II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
II.3.2.	Zwierzęta pochodzą z gospodarstw oraz, w stosownych przypadkach, zatwierdzonych miejsc gromadzenia oraz obszarów, które zgodnie z przepisami unijnymi i krajowymi nie są objęte zakazami lub ograniczeniami uzasadnionymi chorobami zwierzęcymi dotykającymi świń.		
(¹) [II.3.3.	Zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje w odniesieniu do:		
(¹)	[II.3.3.1. choroby Aujeszkiego zgodnie z art. (wpisać numer artykułu) decyzji Komisji/...../..... (wstawić numer).]]		
(¹) lub	[II.3.3.2. (wpisać nazwę odpowiedniej choroby zgodnie z załącznikiem E(II) do dyrektywy 64/432/EEG) zgodnie z art. (wpisać numer artykułu) decyzji Komisji/...../..... (wpisać numer).]]		
II.3.4.	Zwierzęta nie pozostawały w zatwierdzonym miejscu gromadzenia dłużej niż sześć dni.		
II.3.5.	Podjęto odpowiednie kroki, by przewóz zwierząt odbywał się środkami transportu, które są tak skonstruowane, by odchody zwierząt, ściółka lub pasza nie mogły wyciec lub wypaść z pojazdu, i które zostały oczyszczone i zdezynfekowane natychmiast po przewozie zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogłyby mieć wpływ na zdrowie zwierząt, a w razie potrzeby, także przed załadunkiem zwierząt, przy użyciu środków odkażających urzędowo zatwierdzonych przez odpowiedni organ.		
(⁵)(⁶) II.3.6.	W czasie przeprowadzania inspekcji zwierzęta objęte niniejszym świadectwem zdrowia były w stanie kwalifikującym je, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1/2005, do przewozu, którego rozpoczęcie planowano na dzień r. (wpisać datę).		
II.3.7.	Niniejsze świadectwo		
(¹)	[II.3.7.1. jest ważne przez 10 dni od dnia inspekcji przeprowadzonej w gospodarstwie pochodzenia lub w zatwierdzonym miejscu gromadzenia w państwie członkowskim pochodzenia;]		
(¹) albo	[II.3.7.1. zgodnie z art. 5 ust. 5 dyrektywy Rady 64/432/EWG wygasa w dniu (wpisać datę).]]		

Uwagi

- Sekcje A i B niniejszego świadectwa opatrywane są pieczęcią i podpisem przez:
 - urzędowego lekarza weterynarii zajmującego się gospodarstwem pochodzenia, jeśli jest to inna osoba niż lekarz podpisujący sekcję C; albo
 - zatwierdzonego lekarza weterynarii zajmującego się gospodarstwem pochodzenia, w odniesieniu do którego państwo członkowskie pochodzenia wprowadziło system sieci nadzoru zgodnie z art. 14 ust. 5 dyrektywy 64/432/EWG; albo
 - urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce gromadzenia w dniu wysyłki zwierząt.
- Sekcję C niniejszego świadectwa opatruje pieczęcią i podpisem urzędowy lekarz weterynarii:
 - gospodarstwa pochodzenia; albo
 - zatwierdzonego miejsca gromadzenia w państwie członkowskim pochodzenia; albo
 - zatwierdzonego miejsca gromadzenia w państwie członkowskim tranzytu w trakcie wypełniania świadectwa wysyłki zwierząt do państwa członkowskiego przeznaczenia.

Część I:

- Rubryka I.6.: Proszę podać numery seryjne świadectw zdrowia, które zostały sporządzone w dniu inspekcji w gospodarstwach pochodzenia w państwach członkowskich pochodzenia i które towarzyszą zwierzętom wchodzącym w skład przesyłki, dla której sporządzono świadectwo zdrowia w miejscu gromadzenia znajdującym się w państwie członkowskim tranzytu, jak określono w art. 5 ust. 5 dyrektywy 64/432/EWG.
- Rubryka I.7.: Wypełnić w stosownych przypadkach.
- Rubryka I.12.: *Teren zakładu pośrednika można zaznaczyć jako miejsce pochodzenia jedynie w przypadku zwierząt rzeźnych.*
- Rubryka I.13.: W przypadku zwierząt rzeźnych jako *miejsce przeznaczenia* należy zaznaczyć *miejsce gromadzenia* albo *przedsiębiorstwo*, jak określono w art. 7 dyrektywy 64/432/EWG.
- Rubryka I.23.: W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach podać numer kontenera i numer plomby (w stosownych przypadkach).
- Rubryka I.31.: *Urzędowe oznakowanie: Zwierzęta muszą być oznaczone zgodnie z dyrektywą Rady 2008/71/WE.*
Data urodzenia: (dd/mm/rrrr).
Płeć: (M = samiec, F = samica, C = wykastrowany).

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 4/2014 KOMITETU AMBASADORÓW AKP-UE

z dnia 23 października 2014 r.

w sprawie mandatu, który ma zostać przyznany zarządowi Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw (CRP)

(2014/799/UE)

KOMITET AMBASADORÓW AKP-UE,

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ („umowa o partnerstwie AKP-UE”), w szczególności jej załącznik III art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z załącznikiem III art. 2 ust. 6 lit. d) umowy o partnerstwie AKP-UE Komitet Ambasadorów AKP-UE ma monitorować ogólną strategię CRP i nadzorować prace jego zarządu.
- (2) Zarząd CRP nadzoruje prace CRP (art. 2 ust. 7 lit. b)), przyjmuje program i budżet CRP (art. 2 ust. 7 lit. c)) oraz przedkłada okresowe sprawozdania i oceny Komitetowi Ambasadorów AKP-UE (art. 2 ust. 7 lit. d)).
- (3) Statut i regulamin CRP przyjęte decyzją nr 8/2005 Komitetu Ambasadorów AKP-WE („statut CRP”) oraz rozporządzenie finansowe CRP przyjęte decyzją nr 5/2004 Komitetu Ambasadorów AKP-WE („rozporządzenie finansowe CRP”) zapewniają zabezpieczenia, jeśli chodzi o informowanie Komitetu Ambasadorów AKP-UE i prowadzenie przez niego nadzoru.
- (4) Rada Ministrów AKP-UE na 39. posiedzeniu, które odbyło się w Nairobi w dniach 19 i 20 czerwca 2014 r., uzgodniła we wspólnym oświadczeniu przejście do zorganizowanego zamknięcia CRP oraz zmianę w tym celu załącznika III do umowy o partnerstwie AKP-UE, aby przyznać delegację uprawnień Komitetowi Ambasadorów AKP-UE w celu osiągnięcia postępów w tej sprawie z myślą o przyjęciu niezbędnych decyzji.
- (5) Na mocy wspomnianego wspólnego oświadczenia Rady Ministrów AKP-UE powołano wspólną grupę roboczą AKP-UE („wspólna grupa robocza”), aby zapewnić zamknięcie CRP w najlepszych możliwych warunkach,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 2, 3 i 4 niniejszej decyzji Komitet Ambasadorów AKP-UE niniejszym upoważnia zarząd CDR do podjęcia, ze skutkiem natychmiastowym, wszelkich odpowiednich środków w celu przygotowania zamknięcia CDR.
2. Zamknięcie CDR odbywa się z poszanowaniem kompetencji organów nadzorczych CDR określonych w załączniku III umowy o partnerstwie AKP-UE oraz warunków przedstawionych przez Radę Ministrów AKP-UE w jej wspólnym oświadczeniu z dnia 20 czerwca 2014 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3. Umowa zmieniona umową podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27) oraz umową podpisaną w Wagadugu w dniu 22 czerwca 2010 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

Artykuł 2

1. Zarząd CRP najszybciej jak to możliwe, a najpóźniej do dnia 23 grudnia 2014 r., skontaktuje się z kuratorem, aby przygotować i zrealizować plan zamknięcia, jak również zarządzać CRP w trakcie procesu prowadzącego do jego zamknięcia.
2. Plan zamknięcia zezwala na zamknięcie CRP w sposób zorganizowany, z poszanowaniem praw wszystkich zaangażowanych stron trzecich oraz zapewniając, aby obecnie prowadzone projekty wsparcia sektora prywatnego zostały zakończone przez samo CRP albo przez podmiot, który otrzyma zadanie zarządzania tymi projektami.
3. Plan zamknięcia przewiduje ukończenie likwidacji CRP do dnia 31 grudnia 2016 r. Plan zamknięcia obejmuje czas konieczny do przygotowania końcowych płatności, sprawozdań końcowych, kontroli finansowych i ustawowych z myślą o likwidacji CRP do dnia 31 grudnia 2016 r.

Artykuł 3

1. Zgodnie z procedurami określonymi w umowie o partnerstwie AKP-UE, statucie CRP i rozporządzeniu finansowym CRP Komitet Ambasadorów AKP-UE otrzymuje plan zamknięcia przyjęty przez zarząd CRP.
2. Zarząd CRP przedstawia sprawozdania kwartalne Komitetowi Ambasadorów AKP-UE w sprawie postępów osiągniętych w procesie zamknięcia.

Artykuł 4

Zarząd CRP skonsultuje się ze wspólną grupą roboczą w sprawie projektu zakresu zadań kuratora, o którym mowa w art. 2 ust. 1, jak również projektu planu zamknięcia i projektu wniosku dotyczącego udzielenia absolutorium.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 października 2014 r.

W imieniu Komitetu Ambasadorów AKP-UE

S. SANNINO

Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL